

Hind 19 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

Postritel:

BrainStorm

Kadri Adamson Pipina

Jõulujutte
ja -luuletusi

Jõuluviktoriin

Veebivend

Hundude laagrist

Kuidas

kinke pakkida

Mustkunstniku
silmapetted

Lumemängud

Tsuvasi pühapäevakool

<http://kommikas.kalev.ee/healaps/>

Jõuluingleid ringi lendab öösel meie tubades.
Päkapikke aknail rändab, mandariine lubades.
Juba meie koolimaja särab jõuluehetes –
aega pole viita vaja korrutamistehetes!
Pühad käes ja lõpp on pingel! Tunda võib end vabana!
Kohe saabub tuttav ingel tunnistusi jagama...

**Ilusaid jõulupühi ja mõnusat
vana-aasta lõppu, armsad
sõbrad ja sugulased!**

WWW.LASTEKAS.EE

Lahedaid lastepühi meie uuele sõbrale Lastekale!

Igavesti teie Triinu-Liine

Kes-Mis-Kus?

Nr 12-2006

- 3 Jõululuulet: Leelo Tungal, Maria Teverlaur, Lee Rajando, Kaur Virkebau
- 4 Sabina käis tšuvaši laste pühapäevakoolis
- 6 Tallinna Laste Turvakeskuse jõulukaardivõistluselt
- 7 Peeter Sauteri ja Laura Raagi jõulujutud
- 9 Kristiina Kassi lugu jõuluvanast
- 11 Tartu Audentese kooli õpilased tähistavast
- 12 Jõuluviktoriin
- 13 Naeru-uss
- 14 Oma sulega: Ave Mäe
- 15 Mustkunstnik Ande silmapetted
- 16 Sirje Pool hundude laagrist
- 17 Hiie Tammani järjejutt "Leana"
- 19 Uudis
- 20 Peep Veedla lugu linnusööklast
- 21 Poster: Brainstorm
- 22 Poster: Pipi Pikksukk
- 25 Kirjanurk
- 26 Maire Sireli lumemängud
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Maurice Careme'i jõulujutt
- 30 Lully Gustavson õpetab kinke pakkima
- 31 Andres Jaaksoo Mihkel Kampmaast
- 32 Rauno Kullas Legolandis
- 33 Suur vahetund. Sõber pole mänguasi
- 34 Barbindus
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Sabina Zinovjeva Veebivennast
- 37 Anneli Orgusaar Energiakeskuses
- 39 Steni võistluselt: Tamur Voore, Aleksander Seeman
- 39 Järjehoidja
- 41 Pop: Brainstorm
- 43 Siiri Laidla väga värske laul
- 43 Lego

Leelo Tungal

Uut ja vana

Jälle selgeks uue laulu
õppima pean enne jõulu –
pidi saama jõuluvana
kurjaks siis, kui laul on sama!

Jõulumees peaks nurisema
emaga, sest laulab tema
terve minu eluaja
igal aastal "Põdra maja"!

Vanamemm toob lagedale
„Üle lume lagedale“.
"Ära minult salmi küsi!"
ütleb isa. "Olen busy!"

Ootus

Kätte on jõudnud detsember,
veel pole märkigi talvest.
Päevad on hämarad, hallid,
sügis koob päevale salli.

Millal küll sajavad lumed?
Millal küll kerkivad hanged?
Saaks juba kelguga sõita,
viiks lumemeeski õue peal seista.

Veel läheb aega mõni nädal,
siis on kohal jõulunädal.
Hinges ärevus ja ootus,
läheks vaid täide mu suurim lootus!

Kaur Virkebau
Viimsi Kooli 4.a klassist

Maria Teiverlaur

Tule juba, jõuluvana!

Kus sa oled?
Tule juba!
Küünlavalgust
täis on tuba.

Tähesärast
maa on hele.
Tahan sulle
õelda: "Tere!".

Üksisilmi
sind ma ootan.
Sinult kingitust
on loota.

Tule juba!
Tule juba!
Selleks tarvis
pole luba.

Maailm täis on
langevaid ingleid.
Või olid need hoopis
lumehelbed?

Lee Rajando
Tallinna Gustav Adolfi Gümnaasiumist

**Täname
Kultuuriministeeriumi,
Kultuurkapitali
ja Hasartmängumaksufondi**

Kes on tšuvašid?

Meie sajand on suure kiiruse ja rohkete rändude aeg. Paljud eestlased elavad kauges maades, ning Eestis elab hulk teiste rahvuste esindajaid, kes soovivad, et nende lapsed ei unustaks esivanemate kombeid ja keelt. Seekord teeme juttu tšuvašidest.

Tšuvašid on rahvas, kes armastab dekoratiivseid ja värvikirevaid tikandeid ning puuskulptuuri. Neil on tuhandeid rahvalaule ja lisaks sellele on nad pea sama kuulsad õllemeistrid kui tšehhid.

Eestisse on tšuvaše asunud arvukamalt alles pärast Teist maailmasõda, alguses peamiselt sõjaväelased ja nende perekonnad, hiljem saadeti tšuvaši spetsialiste siia suunamis-kirjadega. Nõukogude Liidu lagunemise järel pöördus osa tšuvaše kodumaale tagasi, kuid paljud jäid Eestisse elama.

Tšuvaši pühapäevakoolis õpitakse vanavanemate keelt, tutvutakse traditsioonidega ning korraldatakse koosviibimisi rahvuslike pühade ajal. Eelmisel aastal oli koolil 15. juubel..

„Kui minu käest küsitakse, millal astus tšuvšš esimest korda Eesti pinnale, siis võin üsna kindlalt öelda, et see juhtus vähemalt aastal 1763, mil tšuvaši päritolu arhitekt Pjotr Jegorov saadeti Pärnusse kiriku plaane ja eelarvet koostama. Tema kavandi järgi ehitati 1765 Pärnu Katariina kirik,“ ütleb Tšuvaši Pühapäevakooli õpetaja Iraid Zahharova.

Millised on tšuvaši kultuuri silmapaistvamad pühad?

„Oluline püha on sügisel viljakoristuse lõppu tähistav „avan patti“. Kevadest sügiseni kestis raske töö ning sügise keskel said põlluharijad lõpuks hinge tõmmata. Avan patti ajal tänati

Millised on tšuvaši kultuuri silmapaistvamad pühad? millised on tšuvaši kultuuri silmapaistvamad pühad? millised on tšuvaši kultuuri silmapaistvamad pühad?

jumalat viljasaagi eest – kõik toidud, mis seisid laual (kringel, õlu, leib, puder), olid tehtud uudseviljast. Traditsiooniliseks toiduks on aga kukepuljong. *Avan pattil* selgus ka, kas sel aastal korjatud viljast piisab talveks või tuleb vähesega läbi ajada,” jutustab Iraid Zahharova.

Talvisel pööripäeval tähistati tšuvaši muistset püha – „surhuri”. Pidustused kestsid tavaliselt kogu nädala ning koosnesid kolmest osast. Kõigepealt jooksid lapsed mööda küla ringi, kuulutasid kõigile, et püha on kätte jõudnud, soovisid õnne ning kutsusid ka teisi kampa. Lapsed puistasid hooividesse praetud ube, laulsid pererahvale laule, et majarahvas oleks rõõmus ja viljasaaki ning loomi oleks küllalt. Tänutäheks kostitas pererahvas külalisi väikeste küpsetatud kakukeste, pähklite ja muude maiustustega. Kui aga perenaine oli ihnevõitu ega tänanud lapsi, siis lauldi talle kurje laule.

Kui *surhuri* oli külas välja kuulutatud, rentisid noormehed ja neiud suure maja, kus valmistati sööki ning keedeti õlut. Õhtupoole kogunesid külaelanikud majja, kus söödi-joodi ja lauldi ning veedeti lõbusalt aega. Hiljem lahkusid lapsed ja vanemad inimesed majast ning noored jäid ennustama.

„*Surhuri* tähendab tšuvaši keeles lambajalga, millega on seotud ka peamine ennustamine sellel pühal. Nimelt, neiud lähevad pimedasse talli ja võtavad lammastel

Lapsed puistasid hooividesse praetud ube, laulsid pererahvale laule, et majarahvas oleks rõõmus ja viljasaaki ning loomi oleks küllalt.

jalgadest kinni – selle järgi, kas sattus must või valge lammas, oletatakse, kas tuleb tumeda- või heledapäine peigmees,” jutustab Iraid Zahharova.

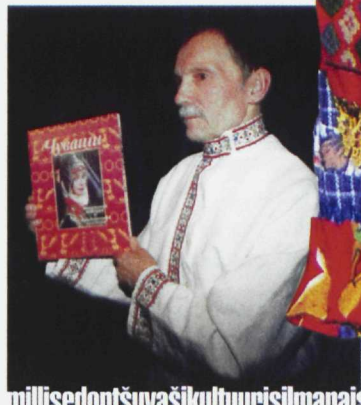
Seejärel lähevad neli noormeest-neidu jõe äärde vett tooma. Võetakse uus puhas tikanditega rätik ning ämber. Kusjuures vett ei tohi võtta vanast jääaugust, vaid tehakse uus ning visatakse vette münt. Tšuvašidel on igal paigal oma jumal – näiteks ahjutaguse kuningriigi, õhu, leiva, aida või vee jumal – seepärast tulebki visata vette münt, et tänada vee jumalat.

Jääaugust tõstetakse vett, kaetakse ämber rätikuga ning minnakse kiirel sammul, tagasi vaatamata, koju. Kodus viskab igaüks ämbrisse eseme, mille ta oli selleks puhuks ette valmistanud. Üks võtab ämbri ning teised pööravad talle selja ja võtavad veest mingi eseme. Viimane näitab, mida on keegi järgmisel aastal ära teeninud.

Noored ennustavad hommikuni, päeval minnakse kelgutama, sõidetakse ringi kaunistatud hoburakenditega, lauldakse. Pühade lõpuks sõidavad teistest küladest tulnud noored koju ning *surhuri* lõpeb.

Talve keskel oli veel „her sari” – pidustused, mil neiud näitasid, mida nad aastate jooksul õppinud on. Sel ajal valisid vanemad oma pojale pruuti: vaadati, kas tüdruk oskas lina kiikuda, linast lõnga teha ning lõngast kangast kududa ja riideid õmmelda ning tikkida. Sellest olenes, kas tulevased lapsed saavad riided selga ja kodu kaunistatud.

„Tšuvaši tikandid koosnevad peamiselt ornamentidest, millel on kindel tähendus,” seletab pühapäevakooli õpetaja. „Vanasti, kui neiud ja naised ei osanud lugeda-kirjutada, said nad ornamente tikkides rääkida oma perest ja elust. Sellel on suur tähtsus ka tänapäeval – saab ju tikanditest välja lugeda üht-teist teatud perekonna ajaloo ja elu-olu kohta.”

millisedontšuvašikultuurisilmanai

Talverõõmud Tallinnas

Juba viiendat aastat järjest korraldab Tallinna Laste Turvakeskus koos Tallinna Linnavolikoguga joonistusvõistluse, mille parimatest töödest valmivad Print Best Trükikoda ja firma Dispak abil jõulukaardid. Ka Hea Laps on sellel võistlusel algusest peale kaasa löönud.

Iga kaardi müügist saadud rahast läheb kaks krooni turvakeskuse laste heaks: mullu said turvalapsed selle eest korraldada kena väljasõidu.

Tänavuse võistluse teemaks oli "Talv Tallinna randades". Võistlusele laekus 320 tööd ja 1. – 4. klassi õpilastest

Johan Mattias Liiv Audentese Erakoolist

Katerina Svistunova Tallinna Laste Turvakeskusest

Johanna Mägin Audentese Erakoolist

Signe Toomla Laagna Gümnaasiumist

tunnistati parimateks joonistajateks **LIINA NÕMM** Gustav Adolfi Gümnaasiumist, **MAREK JUHANSON** Tallinna Humanitaargümnaasiumist, **MIRJAM PAJUMÄGI** Lasnamäe Ühisgümnaasiumist ja **JOHAN MATTIAS LÕIV** Audentese Erakoolist.

5. – 9. klassi õpilastest said auhinnad **SILJA VEILBERG** Kanutiäia Noortemaja kunstiringist, **MIRJAM MÄETS** J. Westholmi Gümnaasiumist, **KATERINA SVISTUNOVA** Tallinna Laste Turvakeskusest ja **SIGNE TOOMLA** Laagna Gümnaasiumist. Hea Lapse preemia sai **JOHANNA MÄGIN** Audentese Erakoolist. Paljud vahvate kaardikavandite autorid said •ürii audiplomi.

Siin näete väikest valikut võistlustöödest. "Elusuurus" saab pilte näha Tallinna Meritoni Hotellides, kes oli samuti üks võistluse toetajatest.

Rott, kes tahtis olla päkapikk

Rott Rotiste, pärit Ratlandist, Ratesburgist, kõige pikema sabaga ning endast iga päevaga üha paremal arvamusel, elas Jõhvis, ühe täiesti tavalise perekonna juures. No tegelikult ei tohiks seda perekonda enam nii tavaliseks nimetada, kuna pärast neid pikki aastaid kooselu Rotiga oleksid nad pidanud juba ammu Nobeli kannatlikkuse preemia saama!

Enne kui looga pihta hakata, tuleks mainida, et Rott armastas kangesti igasuguseid tähtpäevi, sest need seostusid tema jaoks kingituste ja maiustustega. Kuna Roti väitele, et sünnipäeva, täpsemalt öeldes just tema sünnipäeva, peaks tähistama iga päev, ei leidnud eriti positiivset vastukaja, oli Roti üheks vaieldamatuks lemmikuks jõulud.

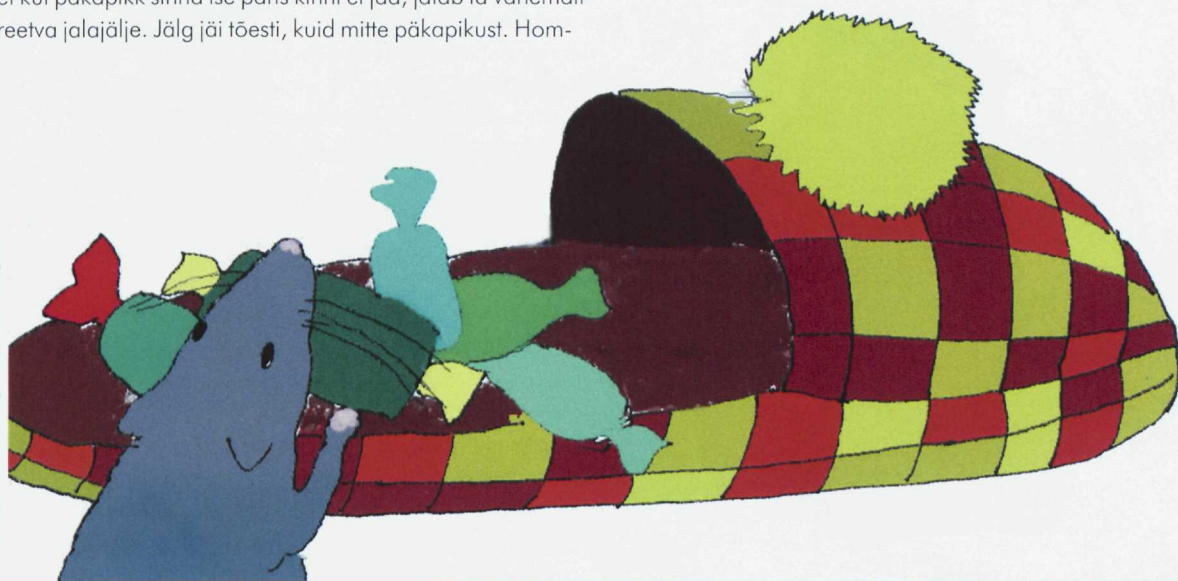
Sõna „jõulud“ pani Roti alati õhkama. Seda kuuldes vajus ta tavaliselt totsti maha istuma ning jäi äraoleval ilmel unistama. Jõuludest jäi ainult üks asi Rotile mõistatuslikuks – nimelt päkapikkude müstiline maailm. Talle ei mahtunud pähe, kuidas keegi saab olla temast kavalam ning tegutseda veelgi märkamatumalt. Kuidas Rott ka ei püüdnud, ei suutnud ta sellele mõistatusele jälile saada, ta oli veetnud pikki öid aknalaua kaktusepoti taga luurates, kuid alati lõppes „pikk“ öö kiiresti saabuva hommikuga, mis äratas Roti tema enese mõnusate norsatustega. Korra püüdis ta päkapikke ka sellega üle kavaldada, et kleepis aknalauale suure tüki nätsu, lootes, et kui päkapikk sinna ise päris kinni ei jää, jätab ta vähemalt reetva jalajälje. Jälg jäi tõesti, kuid mitte päkapikust. Hom-

mikul leiti aknalaualt pahane ja torisev Rott, kes oma saba-karvade küljest nätsu välja katkuda proovis. Teda ei lohutanud isegi see, et just sellel ööl oli päkapikk toonud talle tema erilisi lemmikuid – rosinakomme.

Rott püüdis abi otsida ka oma sõbralt arvutihirelt. Üheskoos surfasid nad läbi kogu Interneti, kuid pidid lõpuks ikkagi pettuma. Internet pakkus küll jõlukaarte ning jõulusalme, kuid ei mingeid jälgi päkapikkude salamaailmast.

Ühel lumesajusel päeval istus Rott nukralt jõulukuuse all ning harjutas oma metsasarvel jõuluvanale esinemise jaoks väikest viisikest, mis tähelepanelikult kuulates oleks meenutanud kohati midagi nii „Aisakellast“ kui „Pühast ööst“. Jõudes mängus oma lemmikkohani, nimelt pikkade pausideni, lõi Roti peas äkki koitma päästev idee. Kuidas ta enne selle peale polnud tulnud! Selleks, et tundmatust maailmast aimu saada, tuleb ise selle reeglite järgi tegutseda!

Selleks, et tundmatust maailmast aimu saada, tuleb ise selle reeglite järgi tegutseda!

Rott jättis metsasarve kuuse alla omaette pikki pause harjutama ning asus ise õhtuks ettevalmistusi tegema. Ta otsis oma peidupaikadest välja kõik maiustused, mis sinna varjule oli kantud, ning hakkas neid raske südamega, kuid ometi sihikindlalt hunnikutesse laduma. Õhtuhämaruses asus ta tegutsema. Tasapisi tassis ta iga pereliikme sussi juurde ühe kommiportsu ning toppis need sussidesse. Seda, et iga kord pooled kommid Roti kõhtu mahtusid, põhjendas ta endamisi sellega, et ju siis on sussid liiga väikesed. Kindlasti mitte ei saanud see olla tema enda kadedusest. Lõpetanud oma tegevuse, jäi Rott rahulevalt ootama. Juba nägi ta vaimusilmas, kuidas teda on päkapikkude vennaskonda vastu võetud ning ta lausa tundis, kui uhke on kanda peas tutiga päkapikumütsi. Ootusärevus ei lasknud Rotil sel ööl isegi mitte tavapäraselt magama jääda, kuid peale lühikest suigatust vastu hommikut avastas ta, et salapärased tegelased on ilma teda äratamata oma igaõise retke teinud ning lisaks Roti jäetud kommidel pooltühjad sussid omalt poolt täitnud.

Rott ei suutnud aru saada, milles ta küll valearvestuse oli teinud, et plaan ei õnnestunud. Tema auks võib öelda, et kui midagi Roti pisikesse pähe oli võetud, siis sellest nii kergesti ei taganetud. Hambad risti, tassis ta nüüd igal õhtul komme sussidesse ning mida aeg edasi, seda vähem tuli tal oma kinnisidee kõrvalt meelde maiustuste kallal näksida. Nii see läks, kuni ühel õhtul saabus peaaegu et uskumatu hetk – Rott jagas kõik oma kommid laiali, viimase kui ühe.

Sellel hetkel, kui ta oma toimetamise oli lõpetanud ning sabaga otsa eest higi pühkides läbi akna tähistaevas säravat Suure Roti nimelist tähtkuju imetles, nägi ta äkki teisel pool aknaklaasi kedagi vastu vaatamas. See ei saanud olla peegelpilt, sest kindlasti mitte polnud temal peas sellist ilusat tutiga päkapikumütsi. Igaks juhuks katsus Rott kohe järele, aga pihku jäid ainult tema enese kõikekuulvad kõrvad. Roti süda võpatas. Ega ometi...

Pildi tegi Anna-Magdalaena Kangro

Tõsi see oli. Väike tutimütsiga päkapikk pugest tuppa, noogutas rahulolevalt susside poole vaadates ning istus siis Roti kõrvale jalgu puhkama. Rott ei julgenud tükk aega juttu alustada, salamisi näpistas ta end sabast, et aru saada, kas ta ikka on ärkvel. Lõpuks pomises ta midagi ilusast ilmast. Päkapikk ei lasknud ennast Roti kohmetusest segada, vaid hüppas jalule ning asutas minekule.

“Hea, et sa siin juba töö ära oled teinud, seda rohkem meil mujale komme jätkub,” ütles ta.

Selles, kas päkapikuga kaasa minna, ei kõhelnud Rott hetkegi. Terve öö seikles ta ühe akna tagant teise juurde ega väsinud puhkehetkedel kuulamast päkapiku pajutusi oma elust ning tööst. Kõige rohkem ei suutnud Rott ära imestada, kuidas ometi on võimalik elada nii suure maiustuse hulga keskel ning seda kõike ilma südamepiinadeta laiali jagada. Algul ei tulnud talle meeldegi, et oli ka ise korraks sellise omakasupüüdmatu teoni jõudnud. Kui see lõpuks meenus, siis tundis Rott enese üle uhkust rohkem kui iialgi varem.

Veel suuremat uhkust tundis ta aga hetkel, kui teda päkapikkude vennaskonna täisväärtuslikuks liikmeks vastu võeti ning talle anti austav ametinimetus Rotipikk.

Nii ilusat jõulukinki polnud Rott veel kunagi saanud.

Laura Raag, Jõhvi Gümnaasiumi 9.b klassist

Peeter Sauter Jõuluvana mängib isa

Jõuluvana oli õhtuks nii väsinud, et unustas ühte kodusse minna. Lapsed muretsevad. Isa ei jaksanud oodata. Isa läks õue, tõmbas punase mantli selga, koputas uksele: “Tere, kas siin häid lapsi on?”

“Oi, isa, kas sa mängid jõuluvana?”

“Jaa.”

“Küll on tore. Päris jõuluvana me natuke kartime. Aga sind me ei karda.”

Teised linna lapsed kuulsid, et ühes kodus oli isa jõuluvanaks ja tahtsid ka sellist. Nii kift, oma isa on jõuluvana ja pole üldse hirmus. Isad siis tegidki natuke jõuluvana ja päris jõuluvana rõõmustas, et sai puhata.

“Hea küll, ma puhkasin ära, laske mind nüüd laste juurde tagasi.”

Isad lasid, sest nad polnud ikka nii head jõuluvanad kui päris.

“Aga kui ma teie laste juurde tulen, jätke õue mulle oma tuhvliid või natuke riideid. Ma panen selga ja lapsed ei karda. Isegi väikesed mitte. Nad arvavad ikka, et hoopis oma isa mängib jõuluvana.”

Tegelikult oli jõuluvanal salamõte, mida ta isadele ei rääkinud. Jõuluvana armastas lapsi. Ja tahtis isa olla. Aga tal polnud oma lapsi. Nüüd sai jõuluvana vähemalt jõuluajal lastele natuke isa mängida ja endale isatunnet lubada. Ja see oli hea tunne.

Pildi tegi Kristiina Kass

Kristiina Kass

Jõuluvana kingitus

Õhtu oli juba üsna hiline. Jõuluvana oli väga väsinud, ta oli olnud juba hommikupoolikust saadik liikvel, käinud majast majja ja korterist korterisse. Lapsed ju ootasid kinke.

Autoga ühest kohast teise vuristamine oli olnud mugav, aga siis turtsatas auto mootor mitu korda vihaselt ja jäi lõpuks täitsa vait. Nii et viimastesse kokkulepitud kodudesse oli jõuluvana pidanud jala minema.

Õnneks oli nüüd töö tehtud, kingid jagatud ja jõuluvana taskus päris kenake teenustasu. Koduni oli siiski veel tükk maad minna. Jõuluvana pidas aru, kas raatsib veidi teenitud rahast taksoõidu peale raisata. Jõulueit Anne ka kindlasti imestas juba, kuhu vana nii kauaks jääb.

Tänaval ei liikunud inimesi. Muidugi olid kõik kodus perega verivorsti ja ahjukartuleid söömas. Lapsed tohtisid täna kauem üleval olla ja oma uute mänguasjadega mängida. Mitme maja aknal särasid elektriküünlad. Siis hakkas vaikselt lund sadama ja õhtu muutus veelgi ilusamaks.

Eemalt paistis pink. Jõuluvana otsustas enne koduteele asumist veidi puhata. Jalad valutasid ja palav oli. Seda paksu diivanipatja pidi ka veel kaasas tassima, sest endal ju ei olnud asjakohast ümarat kõhtu.

Pingil paistis keegi istuvat. Ongi tore, arvas jõuluvana. Jalgu puhates võib ka veidi juttu puhuda.

"Häid jõule!" soovis jõuluvana istujale, prantsatas pingile ja alles siis märkas, et võõras hoopis tukkus.

"Vabandust," ütles jõuluvana.

Pingil paistis keegi istuvat. Ongi tore, arvas jõuluvana. Jalgu puhates võib ka veidi juttu puhuda.

"Lõpuks ometi!" rõõmustas naine. "Ma panen juba kohvi tulele. Kas kõik läks hästi?"

Aga tukkuja oli juba ärganud ja hõõrus nüüd varrukaga oma uniseid silmi.

"Vaata aga vaata!" hüüatas mees rõõmsalt, kui taipas, et teda oli kõnetanud lausa jõuluvana ise. "Oli alles vahva äratus!"

"Vabandust," ütles jõuluvana veel kord. "Ma ei tahtnud tegelikult segada."

"Ah, tühja sest," löi mees käega. "Ma aint natuke puhkasin. Polegi väga tark õue magama jääda. Võib ju külmaks minna ja..."

"Kuule, mine parem

ära kojul!" soovitas jõuluvana, aga heitnud pilgu mehe paljastele punastele kätele, väiksevõitu ja kortsus jopile ja hallile habemetüükale, mõistis ta, et mehel ei pruugi üldse kodu ollagi.

"Jah, muidugist," noogutas too kohmetult ja puhus kätele sooja hingeõhku. "Peabki tasapisi minema hakkama. Täna on old hea päev."

Jõuluvana vaatas sõnatult, kuidas mees tõmbas pingi alt rahuloleva ilmega kaks tühjade pudelitega kilekotti, tõusis vaevaliselt püsti ja tõstis jopikrae kõrvasoojaks.

"Kuhu sa nüüd lähed?" sai jõuluvana lõpuks küsitud.

"Ee-eks vast..." pomises mees. "Vast on bussijaam veel lahti."

"See pannakse kindlasti varsti kinni," arvas jõuluvana ja vaatas käekella. "Kuule, kodutute varjupaigas on ikka ehk ruumi. Võib-olla antakse seal täna isegi jõulurooga."

"Ei jaksa mina nii kaugele minna. Bussijaam on ju siinsamas nurga taga. Ja sääl on väljas pink täitsa soojatoru pääl."

Habetunud mees võttis maast oma pudelikotid, soovis

jõuluvanale häid jõule ja hakkas läbi pargi jaamahoone poole lonkama.

"Oota natuke!" hüüatas jõuluvana äkki ja sai mehe mõne pika sammuga kätte.

Too vaatas ammuli sui, kuidas jõuluvana kiskus endal seljast sooja punase mantli ja peast karvase äärega mütsi ning aitas mehele riided selga. Mantel mahtus vaevata tolle vana jopi peale ja soe müts varjas külmast kohmetunud kõrvad. Jõuluvana võttis käest nahkkindad ja andis ka need võõrale. Too nägi nüüd üsna ehtsa jõuluvana moodi välja, isegi natuke habet oli tal ju olemas. Ainult pudelikotid ei sobinud hästi pildiga kokku.

"Ossa tont!" pomises mees tänulikult ja pühkis käeseljaga silmanurka tükkinud pisara ära.

Kesklinna poolt oli kuulda läheneva auto häält ja jõuluvana märkas peagi takso katusetuld.

"Istu aga peale," ütles jõuluvana ja lükkas mehe sõbralikult autoksest sisse. "Saad vähemalt täna öömaja ja sooja toitu."

Siis palus ta juhti mees varjupaiga juurde viia ja vaadata, et ta ka sisse saab.

"Olge mureta! Jõuluvana viin ma kohale tasuta!" lubas taksojuht, heitis muigel pilgu jõuluvanale ja sõitis siis minema.

Alles nüüd taipas jõuluvana, et näeb ehk veidi imelik välja. Tal olid üll ainult mustriga kampsun ja püksid, laia vöö vahele oli endiselt seotud paks diivanipadi ja näo ees rippus veelgi valge lокkis habe.

Jõuluvana turtsus endamisi naerda, tõmbas kampsuni padjale peale ja toppis habeme kaelaugust sisse.

Õnneks ei olnud ilm kuigi külm. Ka taksopaatuseeni oli lühike tee. Jõuluvana pidi juba käe mantli rinnataskusse lükkama, et katsuda, kas päeva jooksul teenitud raha ikka alles on, kui ta äkki kokkus.

Mantel oli läinud! Rinnatasku oli läinud! Ja kõik jõuluõhtul teenitud raha oli samuti läinud: kena kuhjake rahatähti, mis korralikult mantli rinnataskusse volditud. Aga mantel ise oli kodutu mehe seljas ja jõuluvanal endal polnud sentigi.

Jõuluvana mõtiskles veidi aega oma olukorra üle. Kas tõesti oli ta terve pika päeva täitsa tühja tööd teinud, lapsi lõbustanud ja, jalad villis, mitu kilomeetrit maha marssinud? Ning nüüd ei saanud ta vaevapalgaks isegi taksoga koju naise valmistatud jõuluroogi sööma sõita?

Jõuluvana torkas käed sügavale püksitaskusse, ohkas meelepahast ja hakkas kodu poole kõndima.

Ometi, mida kauem ta kõndis, seda kergemaks muutus tema samm. Ta jalutas vaikselt talvistel tänavail, pehme lumi langes ta juustele ja õlgadele ning ta tuju muutus aina paremaks. Pahameel oli kuhugi ära sulanud.

Jõuluvana koukis püksitaskust välja telefoni ja valis kodunumbri.

"Tere, rosinake!" ütles ta, kui kuulis oma naist vastamas. "Töö on tehtud, olen veerand tunni pärast kodus."

"Lõpuks ometi!" rõõmustas naine. "Ma panen kohvi tulele. Kas kõik läks hästi?"

"Läks küll," vastas jõuluvana ja muheles. "Täna oli tõesti hea päev."

Illustratsioon: Reykjaviki Korpuskóli 4.-5. klassi taevamosaiik

Tartu Audentese Erakooli

4. klassi õpilased pajatavad tähistaevast

Jänes

Elas kord metsas üks abivalmis jänes. Kord nägi ta lendamas lindu, kellel oli toidupala nokas.

Lind vaatas korra kõrvale ja lendas vastu puud. Toidupala kukkus maha. Linnuke palus Taevaisa, et see laseks kõigil metsa loomadel mahapudenenedu toitu otsida, muidu ähvardaks linnupoegi näljasurm. Taevaisa ütleski kõigile loomadele linnu palve edasi. See oli jänes, kes söögi üles leidis. Tänuühiks tõstis Taevaisa jänese kõrgele enda juurde ja muutis tähtedeks. Kui sa õhtul taevasse vaatad, võidki seal Jänest näha.

Cassandra Laur

Jänes

Ühel päeval läks maailma vapraim jänes metsa jalutama. Õnnetuseks elas sealsamas hunt, kes oli parasjagu väga näljane. Hunt ajas jänest päris kava taga. Vaene jänku oleks äärepealt hundi hammaste vahele jäänud, aga Taevaisa aitas jänese hädast välja ja tõstis tema taevasse. Kui sa seda juttu ei usu, siis mine õhtul selge ilmaga välja ja uuri tähistaevast.

Pia Maria Tomberg

Piits

Ükskord ammu elas talupidaja, kes oli nii kuri, et peksis oma loomi iga päev piitsaga.

Loomad olid väga kurvad. Nad otsustasid midagi ette võtta. Kui tuli öö, saadeti hobune, koer, kukk ja kass piitsa vargile. Kuna see oli teise korruse aknalauval, siis pidi koer hobuse selga ronima, kass koera selga ja kukk kassi selga. Kui piits oli käes, paluti Taevaisal see kõrgele peitu panna, et peremees seda kätte ei saaks. Sellest ajast on piits taevast.

Kaspar Rohtmaa

Auto

Ükskord ammu-ammu, kui valitses veel Taevaisa, nägi ta, et üks auto sõidab mööda maad.

„Püha müristus! Pea kinni!“ hüüdis Taevaisa, sest tollal polnud ju ometi autosid olemas. Kui keegi seda näeks, kaoks kogu maailmal järg ära ja jääks mitu tuhat sajandit vahele.

Taevaisa hakkas pikemalt mõtlemata autot taga ajama. Kui auto kaljudest mööda sõitis, lasi ta kaljudel kokku variseda, loopis ta poole piksenooli ja tekitas kõikjale väikesi maavärinaid. Autol olid head pöörded ja ta pääses

napilt. Lõpuks õnnestus Taevaisal auto kõrgele kaljule ajada. Sellel ei jäänud muud üle, kui kaljuservast alla sõita. Hoog oli aga nii suur, et auto jäi taevase kinni. Nüüd siis ongi taevast autokujuline tähtkuju.

Maria Johanna Kull

Kast

Sõitsid kord kaupmehed mööda merd ühest paigast teise, et kaupa müüa. Tee peal ründasid

neid piraadid. Piraadid tahtsid laeva ära võtta, aga ei saanud, sest kaupmehed tulistasid kahuritega. Piraatide laev koos varem röövitud varaga lendas õhku. Üks kast lendas nii kaugele, et jäi kosmosesse kinni ja ajapikku hakkasid kasti nurgad helendama. Nii tekkiski uus tähtkuju.

Priidik M. Gallagher

Rula

Oli kord ekstreemspordi võistlus, kus üks poiss võistles rulaga. Ta läks rambile ja sai nii suure hoo sisse, et lendas taevasse. Sellest ajast saadik ongi taevast Rula tähtkuju.

Ralf Tafenau

JOULUVIKTORIIN

1 Eesti vanasõna ütleb: mida enne jõulu tehakse, seda jõuluajal...

- a) kahetsetakse
- b) müüakse
- c) süüakse

2 Keskajal, kui jõuluehteid poes ei müüdnud ja jõululaupäeva kutsuti ka Aadama ja Eeva päevaks, riputati kuusepuu otsa

- a) kuldehteid
- b) õunu
- c) munakoori

3 Caspar, Melchior ja Balthasar olid piiblliloo kohaselt tähtsad tegelased. Nende järgi sai oma nime ka üks püha. See on

- a) kolmekuningapäev
- b) süütalastepäev
- c) seitsmevennapäev

4 Soomlased kutsuvad jõuluvana nimega

- a) joulukukka
- b) joulusukka
- c) joulupukki

5 Venemaal viib lastele kinke Ded Moroz ehk Külmataat. Koos temaga ilmub uusaastapidudele veel üks tegelane. See on

- a) Serõi Volk ehk Hall Hunt
- b) Snegurotška ehk Lumivalgeke
- c) Smelõi Zajats ehk Julge Jänes

6 Ameerikas veab jõuluvana saani vahva punase ninaga põhjapöder. Selle tegelase mõtles 1939. aastal välja reklaamimees Robert May ning 1949 tehti pödrast ka populaarne laul. Põhjapödra nimi on

- a) William
- b) Rudolf
- c) Winnie

7 Eesti keelne sõna "jõulud" tuleb muinas-skandinaavlaste sõnast "yul". Vanasti kasutati neil nende pühade tähistamiseks ka sõna

- a) talistepühad
- b) kliistripühad
- c) külmapühad

8 Oskar Lutsu "Kevades" kingib kooliõpetaja Arno Talile

- a) viiuli
- b) taskukella
- c) grammofooni

9 Paljusid kodusid ehivad jõuluajal poinsettiad ehk

- a) küünlajalad
- b) kunstkuused
- c) jõulutähed

Õigete vastuste saatjatele auhinnad – teadagi, et jõululikud!

Jõuluvana astub tuppa, istub kuuse kõrvale toolile ja küsib: “No nii, kullakesed, kes on teist kõige parem laps? Kes täitis sellel aastal kõige paremini ema käske?”

“Isa!” vastavad lapsed pikemalt mõtlemata.

Väike Juku kirjutab hoolega jõuluvanale kirja ja annab selle siis isa kätte, et see kirja posti paneks.

Isa teeb kirja lahti ja loeb: “Kalis jõuluvana mull pole ültse raha balun kinngi mule duhat kroni!”

Ja ennäe imet: kuusepuu alla jäetud kingipakki avades leiabki Juku sellest peale legokarbi veel rahatähe.

Poiss võtab paberi ja pliitsi ning asub kirjutama uut kirja kirjutama: “Kalis jõuluvana attäh raha eest aka ära järkmine kort seda isa ja ema nähes kussepuu alla jätta: nad on sealtt õheksasada krooni pihta pannd!”

Juku sõidab koolivaheajaks Aafrikasse, satub kölla, kus pole ühtki valget inimest.

Neegripoiss jääb tema ette seisma ja puhkeb naerma: “Kuidas sa niisugune üleni valge oled?”

“Ma olen eestlane!” vastab Juku uhkelt.

“Kas teie maal siis suve ei olegi, et ennast pruuniks päevitada?” küsib väike mustanahaline.

“On küll!” vastab Juku uhkelt. “Ainult et ma olin kõik need kolm päeva järjest gripis ega pääsenud toast välja!”

Päkapikk kukub pilvelõhkuja aknalt alla. Kukkudes näeb ta ühest aknast jõuluvana välja vaatamas.

“Jõuluvana, mitmendal korrusel sa praegu oled?”

“Kahekümne viiendal, päkapikuke!”

“Ah soo – no siis on mul veel aega küll!”

Päkapikk läheb apteeki ja teatab: “Mu vendadel on peavalu – paluksin ühe peavaluvastase tableti!”

Apteeker ulatab päkapikule pisikese tableti ja küsib: “Võib-olla pakin selle ikka paberisse?”

“Ei, pole vaja – niiviisi on mul kergem teda läbi linna kohale veeretada!”

Juku tegi endale matemaatika kontrolltööks võimsa spikri, keeras selle rulli ja pistis püksitaskusse.

Klassis ringi käies jäi õpetaja Juku laua juures seisma ja käskis poisil püsti tõusta.

Juku tõusis püsti ja spikirull pudenes laua alla.

Õpetaja tõstis selle üles ja küsis: “Mida see siis tähendab, Juku?”

“See tähendab, õpetaja, et mul on püksitaskus auk!” ohkas Juku.

Õpetaja küsib: “Kuidas on mitmus sõnast “naine”?”

“Naised!” teab Juku.

“Õige! Aga kuidas on mitmus sõnast “laps”?”

Juku mõtleb veidi ja ütleb siis: “Kaksikud, kolmikud, nelikud ja viisikud!”

Juku küsib: “Ema, mida hiired söövad?”

“Hiired söövad juustu!” teab ema.

“Aga kui juustu pole, mida nad siis söövad?”

“Siis?” jääb ema mõtlema ja lausub siis tähtsalt: “No siis söövad nad muidugi midagi muud!”

Tere, Triibu-Liine! Mina kogun anekdoote ja saadan Sulle ka mõned naljad oma kogust. Erika Tallinnast

Mammut kondab mööda maad ringi. Järsku tuleb talle vastu kamp elevantide. Elevantidel on paha tuju – nad ajavad londid õieli ja annavad mammutile kere peale ja jooksevad minema.

Mammut ajab ennast püsti ja näitab elevantide poole rusikat: “Küll ma teile veel kätte maksan, kurja-vaimu skinheadid!”

Mis see on: viiskümmend risti roomab aeglaselt edasi?

See on sajaljalgne, kes kiirustab hirmsa pissi-hädaga WC poole.

Jahimees läks metsa ja nägi põõsa all kükitavat jänest.

“Noh, pikk-kõrv, kas testament tehtud?” hüüdis mees kurjakuulutavalt ja pani püssi palgesse.

Jänes oli plaksti maast lahti ja kadus jooksuga puude vahele.

“Paistab, et läkski testamenti tegema!” ütles jahimees võidukalt.

Kolm harakat istub jalgu puhates puu otsas.

“Kas teate, meie metsa on vargad siginenud!” teatab üks harakas. “Eile varastati mul pesast käekell!”

“Kole lugu!” noogutab teine. “Täna oli sama varas minu laudas käinud ja sealt mu armsa lehmakese ära viinud!”

“Ah, mul pole aega lobiseda,” ütleb kolmas harakas. “Kell juba nii palju – pean minema lehma lüpsma!”

Miljonäri poeg küsib isalt: “Kuule, ma lähen linna peale jalutama, aga raha sai otsa.”

“Eks sa võta siis rahakapist viiesajaste pakist natuke taskuraha!” ütleb isa.

“Jah, aga kui palju?”

“Palju ära võta – nii paar-kolm sentimeetrit!” õpetab isa.

X-x-x-x-x-X

Ma seisan keset inimesi täis platsi.
 Juba aastaid olen seisnud nii.
 Kõigil kiire tundub olevat kuhugi.
 Mõtisklen selle üle, kuhu küll viib nende tee.
 Nii seisan siin ja jälgin neid,
 jälgin ruttavaid inimesi täis teid.

On sügis ja sügisest saab talv,
 on vihm ja vihmast saab lumi.
 On reaalsus, mis võib olla karm,
 nõnda karm, et oleme kaotanud huvi,
 et mitte haiget saada
 ja tunda hirmu, mis meid haarab.
 Me oleme unustanud midagi,
 ent enam me ei märka sedagi.

X-x-x-x-x-X

Üks pisike naeratus,
 üks kallistus ja sõna hea.
 On algamas päev – uus
 päev, täis armastust ja soojust!

Reaalsus on kadunud,
 puhub vastu külm tuul.
 Aina edasi ja edasi,
 ikka kiiremini ja kiiremini.

Foto: Indrek Sell

Ave Mäe Harjumaalt

Ave oli pikki aastaid meie usin lugeja-kirjutaja.
 Lugeda ja meeldida meeldib talle praegugi.
 Nüüd, kus Turba Gümnaasium selja taga, kirjutab
 Ave aga luuletusi. Veel meeldib talle kuulata nn.
 sõnumiga muusikat – eriti sellist, mis pakub
 positiivseid sõnumeid. Üks ta lemmikbändidest,
 kes just sellist muusikat teeb, on Crux.

X-x-x-x-x-X

Kuskil vaikselt
 sosistab tuul
 oma elu mõtteid.
 Mälestusi endas kandes,
 kaob ta silmapiiri taha.
 Kuskil kaugel igavikus
 inglid köidavad me meeli.
 Silmapilk – ja ongi läinud
 pilt me meeltel eilsest. Miks on mõnikord meel nii kurb ja raske?
 Miks inimesed petavad ja kannavad igasugu „maske“?
 Miks kardetakse näida nõrgana?
 Miks püütakse muuta nähtamatuks oma vead?

Miks püütakse olla „see“, keda teised näha tahavad?...
 Miks meid nõnda palju huvitab see, mida arvavad „nemad“?
 Miks me ei võiks olla „meie ise“!

Julge olla SINA,
 sest Sa oled eriline,
 oled tohutult ainulaadne!
 Astu samm ja julgelt edasi mine!

Mustkunst

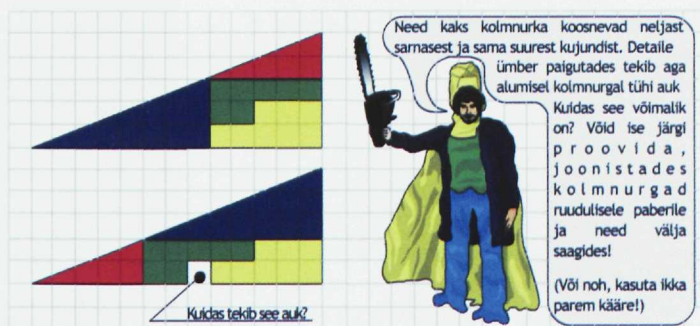

Kindlasti tead Sa juba, armas lugeja, et mustkunstnike põhi-eesmärgiks on petta vaatajate meeli – peamiselt nägemist. Kuna inimene seostab kõiki uusi asju temale juba teadaolevatega, jääb talle vaadates mulje kõige ilmsemast lahendusest. Ometi ei pruugi see alati nii olla ja vahel on tõelisus hoopis teistsugune, kui meie seda näeme. Optilised illusioonid on

tegelikult väga vanad, kaugelt vanemad kui inimkond. Võib julgelt väita, et silmapetted tekkisid koos maailmaga – ainult et alguses ei olnud kedagi, kes neid näeks. Loodusel on hämmastav võime maalida meile olematuid asju, nagu näiteks miraažid kõrbes või vikerkaar taevas. Samuti tunduvad kõrgel mägedes, kus õhk on hõredam, vahemaad märksa lühemad kui

nad tegelikult on. Mustkunstnikud ja loodus ei ole loomulikult ainsad, kes silmapetteid kasutades inimestele vingerpussi mängivad – näiteks reklaamitegijad saavad nii potentsiaalsetes ostjates lihtsamini huvi tekitada, moekunstnikud võivad triipude paigutusega riietusel teha inimesi kas tüsedamaks või kõhnemaks, grimmeerijad muuta lausa inimese nägu! Selliseid näiteid võiks tuua lõputult. Seekord olen ma aga välja valinud neili piltlikku näidet, millest mõned ajavad oma uskumatusega lausa hirmu nahka...

Seoses aastavahetusega oleks paras aeg kokkuvõtteid teha – nii võiksidki Sa mulle kirjutada, millest tahaksid mustkunstileheküljel edaspidi lugeda, mis tundub Sinu jaoks igav ning milline lugu oli 2006. aastal Sinu arvates põnevaim. Mailiaadress on ikka endine, mustkunst@ande.pri.ee. Seniks päikest, lund, rõõmsaid jõule ning ilusat algavat 2007. aastat!

Skaudilaagrist tänapäeval ja 100 aastat tagasi

Oktoobrikuises "Hea Lapse" skautluse

leheküljel jutuks olnud kokandusteemaline hundude Kriimsilma laager on nüüdseks läbi saanud. Laagrilisi oli kokku tulnud üle Eesti ja paljudele oli see üldse esimene laagrikogemus.

Üksteisega paremini tuttavaks saamiseks toimus esimesel

öhtul lõkkeöhtu, kus kõik üksused esitasid kokandusteemalisi etteasteid. Enne magaminekut käidi küünaldega valgustatud mõtete rajal. Järgmisel hommikul oli aga kogu taevalaotus ühtlaselt hall ning pladistas vihma. Hundud ei lasknud ennast ilmataadi viperustest üldse häirida ning tõestamaks, et me ei ole suhkrust, võtsid laagrilised ette viiekilomeetrise matka. Rajal oli kokku kaheksa tegevuspunkti, kus osalejate teadmised ja oskused proovile pandi: tuli meelde tuletada hundulubadusi ja –seadusi, sõlmetegemise oskusi, maitseainete tundmist, lava katmist, kala puhastamist, toiduainete säilitamist, lõkkel toiduvalmistamist ja tuleohutuse ning metsa all kasvavate taimede tundmist. Kõige lõpuks tuli oma oskusi rakendada veel ka laagriköögi nõudepesukoha ehitamisel. Skaudid ei kasuta ehitamisel naelu ega kruvisid, vaid ainult nõõri. Matkarajalt laagrisse tagasi saabudes riputati märjad riided kuivama ning seati end valmis kooli ujulasse ja sauna minekuks. See oli heaks kosutuseks pärast vihmamärja rännakut. Pärast õhtusööki sai iga üksus võimaluse tutvustada teistele laagrilistele mõnda vahvat mängu, mis siis kõik koos kohe ka läbi mängiti. Et aga mänguhoos uni mitte tulla ei taha, siis oli õhtuseks rahulikumaks tegevuseks veel ka ühise kokaraamatu meisterdamine – iga laagriline sai kujundada raamatusse ühe lehekülje oma lemmikretseptiga. Pika päeva lõpetas unejutt – Henno Käo „Leib ja hamburger“.

Pühapäevahommik algas pannkookide ja moosiga ning enne asjade pakkimist ja koduteele asumist said lapsed mõõtu võtta veel ka teatevõistlustel. Selline ta oli – XII Eesti Skautide

Ühingu Kriimsilma laager 2006. aasta oktoobris Viimsi koolis.

Nüüd aga veidi juttu ka maailma esimesest skaudilaagrist, millest ligi sada aastat tagasi skautlus alguse sai. 1907. aasta augustis korraldas Briti armee kindral Robert Stephenson Smyth

Lord Robert Baden-Powell

Baden-Powell (skaudinimega B-P / bii-pii/) 20-le erineva taustaga peredest pärit poisile laagri Brownsea saarel Inglismaal. Laagrilised olid jagatud nelja salka, iga salga juhiks oli kõige vanem liige, kes vastutas kogu laagri ajal kõikide oma salga liikmete käitumise eest. Laagri programmis kandis iga päev erinevat pealkirja vastavalt selle päeva tegevusele –

ettevalmistused laagriks, telklaagri elu-olu, tähelepanu ja jälgimine, looduse tundmine, rüütlikombed, esmaabi, ajalugu ja isamaalikus ning mängimine. Laagris oli kindel päevakava – iga hommik algas äratusega kell 6, sellele järgnes hommikvõimlemine, laagri koristamine ja lipuheiskamine koos hommikupalvusega. Nii hommiku- kui õhtupoole olid kavas tegevused ja õpe vastavalt päeva teemale ning kindlasti kuulusid päevakava ka ujumine, pärastlõunane puhkepaus, mängude tund, kellaviietee ning lõkkeöhtu.

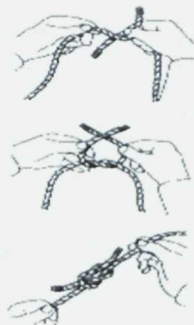
Kui palju nendes kahes laagris oli sarnast ja palju erinevat, saab nüüd igaüks ise võrrelda. Aga kindel on see, et aasta 2007 on skautide jaoks väga eriline, kuna siis tähistavad rohkem kui 28 miljonit skauti

155 riigis üle maailma skautluse sajandat juubelit. Kuidas Eestis juubeliaastat vastu võetakse, sellest lähemalt juba järgmisel korral.

Rõõmu- ja heateguderohket jõuluaega soovides,
Sirje Pool,
Eesti Skautide Ühingu hundutööala juht
„Skautlus 100/2007“ Eesti koordinaator

Kalamehesõlm

Kalamehesõlm sobib kahe ühejämeduse nõõri ühendamiseks. Nõõrioste liikumise reegel on lihtne: parem üle vasaku, alt läbi, vasak üle parema, alt läbi ja ongi valmis. Tavapärase lipsukese asemel saab selle sõlmega kinnitada näiteks ka jõulukingituse pakkepaela. Head harjutamist!

Lisainfot skautluse kohta leiате Internetist aadressilt www.skaut.ee.

Hiie Tamman

Leana

Algus oktoobrinumbris

Kui Leana vanemad ja Björn tagasi tulid, leidsid nad tüdruku rannas liival lebamas. Ta oli millegi otsa komistanud ja ta kätt läbistas suur klaasikilluhaav. Björn kandis tüdruku majja, ta kaeti tekkidega ning tal kästi rahulikult magada. Leana palavik järjest tõusis, ta ärkas keset ööd luupainajate peale ning ta kõha oli nii äge, et tundus, nagu ei saaks ta hingatagi.

Kõik olid Leana pärast väga mures. Björn istus päevad läbi tüdruku voodi kõrval, valvas teda, kui ta magas või rääkis talle vaikselt jutte, kui ta lihtsalt jõuetuna lebas.

Leana vanemad kutsusid mitu korda arsti, kuid arst ei saanud linnast tulema. Ka seal olevat suur külmetushaiguse laine.

Nii ei alanenud Leana palavik isegi nädala jooksul. Ta ei söönud ega rääkinud, lihtsalt magas ja kõhis ja oksendas vaheldumisi. Seda oli valus vaadata.

Lõpuks arst siiski tuli. Ta tuvastas tüdrukul kaugele arenenud kopsupõletiku ja Leana viidi haiglasse.

Terve haiglassesõidu tee ta ainult magas ja magas ning ärkas alles palatis ega osanud arvata, kus ta on või kes ta sinna oli toonud. Kuid hetkel see teda ei huvitanudki, ta oli lihtsalt nii väsinud. Björn tuli Leanaga haiglasse kaasa. Ka Lisa, tema kasuema, tuli järgmisel päeval haiglasse ja jäi sinna koos pojaga uudiseid ootama. Algul ei lastud kedagi tüdrukut vaatama, kuid lõpuks sai ta väsimusest üle, ning nõudis kedagi näha.

Björn oli kõige rohkem mures ja tahtis teda esimesena näha.

"On sinuga kõik korras, Leana?" küsis ta palatisse sisse tormates.

"Jah," vastas tüdruk vaikselt ja hakkas kõhima.

Vend kükitas voodi kõrvale ja võttis õel käest kinni: "See läheb üle, Leana. Nad teevad oma parima ja see on tavaline kopsupõletik..."

"Ära karda minu pärast," ütles Leana.

"Ma ei karda, sest ma tean, et midagi ei juhtu," väitis pois ja küsis siis ettevaatlikult, ikka veel õe käest hoides. "Leana, mida sa rannal tegid...miks sa..."

"Ära küsi," sosistas õde. "Ma ei taha sulle rääkida, sest... sa räägid neile..."

Leana jutt oli katkendlik ja vaikne, peaaegu kuuldamatu: "Ma sain ühe paki... mis seal sees oli, Björn? Rääkisin ühe poisiga, ta oli vist Tanel? Ja ma olin väsinud ja tahtsin värsket õhku ja..."

"Rahulikult," rahustas vend. "Räägi aeglaselt, ära pinguta ennast."

**//Leana,
mida sa
rannal tegid...
miks sa...//**

Pildi tegi Kairit Krikk

Leanal tuli jälle äge kõhahoog peale ning kui ta kõhamise lõpetanud oli, jätkas ta: "Ma läksin ja komistasin... siis ta tuli ja ütles, et ma läheksin kaasa, aga ma ei tahtnud... Siis komistasin ja ta andis mulle kõrvakiilu. Kukkusin... ja siis ta läks ära."

Björn ohkas. Ta polnud küll millestki aru saanud, kuid nägi, kuidas õe põskedel voolasid pisarad. Tõelised suured ja laikivad pisarad.

"Kõik saab korda," lohutas vend Leanat. "Aga püüa nüüd natuke puhata, arst pidi varsti tulema."

Ja Leana magas. Magas, kuni keegi koputas ta palati uksele. See ei saanud arst olla, sest arst oli juba ära käinud. Samuti ei saanud see olla ei Björn ega Lisa: nad olid läinud linna tädi juurde öömajale, et hommikul vara haiglasse tagasi tulla.

Palati oli Leana jaoks võõras koht ning ta ei osanud ukseni minna. Sellepärast sosistas ta vaid jõuetult: "Sisse!"

Ning koputaja avas ukse ja sisenes vaikselt.

Tulijaks oli keegi mees. Mehe hääle järgi sai Leana aru, et tegemist oli sellesama võõraga, kellega ta kunagi ammu rannal rääkinud oli ja kes mingil põhjusel ta nime teadis.

"Leana," alustas mees ettevaatlikult, "tohin ma sinuga rääkida? On sul parem?"

"Mis mõttes parem?" küsis tüdruk, proovides ette kujutada, milline võõras välja näeb, rääkimata sellest, kes ta olla võiks.

"Ma ei tea," kogeles mees. "Päeval, kui ma arstidelt küsimas käisin, öeldi mulle, et sa oled veel väga nõrk ega saa hästi rääkida... Ma muidugi mõistaksin..." – "Ei, ma saan rääkida," väitis Leana nähtava jõupingutusega ja tõi kuuldavale valju kõhavalingu, mis oli siiski esialgsetest kõhahoogudest juba märksa leebem.

Võõras vaikis natuke aega, oodates, kuni tervet palatit täitis jällegi piinlik vaikus, ning lausus siis: "Minu nimi on Robi. Robi Liiv."

"Leana Tuulik," vastas tüdruk viisakalt. Ometi tahtis ta teada, miks tutvustab end talle täiesti võõras inimene, miks see

inimene temaga rannal rääkis, kuidas ta Leana nime teadis ja miks teda haiglast otsima tuli?

"Kes te olete?" küsis Leana.

"Ütle mulle lihtsalt Robi," palus mees ja peale pisikest mõtlemispausi jätkas. "Ma olen su isa... lähedane sõber. Me tutvusime juba lapsepõlves."

"Te mõtlete mu isa..."

Kalevit?" küsis tüdruk kulmu kergitades. "Miks ta teid mind vaatama saatis? Ema ja Björn on ju nagunii siin..."

"Ei, ei, Leana. Ma mõtlen su pärisisa... Carlosi."

Tüdruk võpatas. Esialgsest ehmatuses üle saanud, märkis ta vaikelt: "Mu isa nimi on siis Carlos?" Mees noogutas. Leana seda muidugi ei näinud, kuid ta pobises veel vaiksemalt: "Miks te... miks te mu üles otsisite?"

"Su isa," kogeles Robi kohmetult, "Ta armastas sind. Väga-väga." Leana ohkas. Hetkeks ja sügavalt. Südamest.

"Teie oletegi ju mu isa? Eks?" küsis ta siis vaikelt.

Mees ei vastanud. Ta süda tagus kõvasti ja hingamine muutus raskeks, kuid ta ei leidnud õigeid sõnu. Ta ei osanud neid ritta panna ega moodustada õigeid lauseid. Kõik vabandused ja lubadused ja töötused vajusid nüüd tagaplaanile.

Oli ainult tema. Ja ta tütar, kes teadis tõe.

"Ta on pime," mõtiskles mees endamisi. "Ta on pime, aga ta näeb inimeste sisse."

Leana ei kaotanud pead. Ta oli nende aastatega endale selgeks teinud, et ta ei taha oma pärisvanematelt midagi. Ta ei taha nende vabandusi ega lubadusi, ta ei taha nende raha, nende kodu, nende asju, nende elu. Ainus, mida ta tahtis, oli jõuda selgusele. Endas.

Selleks, et jõuda selgusele endas, pidi ta teadma. Ja selleks, et teada saada, pidi ta küsima. Ta ütles endale, et peab küsima – isegi, kui mees vaikib.

"Miks?" küsis Leana lihtsalt. Ta ei teadnud isegi päris täpselt, mida ta selle "miksi" all mõtles. Aga ometi käskisid ta mõistus ja süda ühekorruga kõigist pikkadest süüdistustest ja küsimustest lausuda selle. Lihtsalt MIKS?

"Leana, me olime noored.. Sa olesid kannatanud," vastas Robi. Tundus, et ta ise kahtles oma sõnadega.

"Te ei üritanudki," ütles Leana kõigutamatult. Ta kurk ei valutanud ning kõhast polnud jälgegi. Ainus valu, mida ta tundis, oli ta sees. Kusagil sügaval.

Robi lihtsalt vaikis, teadmata, mida öelda.

Leana aga ei talunud enam vaikust. Vaikust, mis oli juba niigi liialt kaua kestnud. 14 aastat! See on terve igavik.

"Ja miks te mind nüüd üles otsisite?"

"Me ei ela enam su emaga koos... juba ammu. Sellest on peaaegu 6 aastat, mil me viimati kohtusime," kogeles tüdruku isa. "Ma vajan sind, Leana. Sa näed seda, sa..."

"Ma olen pime, ma ei saa seda näha," lausus Leana rahulikult. "Õnneks."

Esimest korda oli ta tõesti õnnelik, et ei saanud silmi lahti tehes otsa vaadata oma pärisisale. Inimesele, kes oli temast hoolima hakanud 14 aastat hiljem. See on pikk aeg. Väga pikk. Leana oli õnnelik, et ei pidanud nägema oma isa silmi ega püüdma ise pilku peita.

"Sa oled pime," kordas mees. "Sa oled pime, aga sa näed inimeste sisse."

"Võimalik," sõnas Leana. "Kuid pole mingit tähtsust sellel, mida ma arvan seal nägevat. Kas on nii?"

Robi istus tüdruku voodi ääre peale ja võttis ta käest kinni. Leana võpatas, sest tavaliselt tegi nii tema vend Björn. Ta mõtles... kasuvend. Või omab see üldse mingit tähtsust?

"Ei, Leana. On väga tähtis, mida sa arvad teiste inimeste sees nägevat," vastas isa ikka veel Leana kätt hoides. "Aga samas on tähtis see, mida inimesed ise arvavad enda sees olevat. Vahel peab teisi inimesi usaldama."

"Sa tahad, et ma usaldaksin sind?" küsis tüdruk, ja märganud, et ta oli isa sinatanud, parandas kiiresti. "Teid."

"Jah, Leana, seda sooviksin ma üle kõige maailmas."

Tüdruk surus alla kõik oma lapsepõlvunistused armastavate vanemate leidmisest ning sõnas: "14 aastat tagasi soovisite te üle kõige maailmas minust lahti saada. Nüüd tahate vastupidist saavutada."

"Aga tütreke, ma ju ütlesin, et me olime noored. Me ei teadnud midagi pereelust. Sa tead, kuidas see kõik meil kokku varises. Ma ju ütlesin, et me pole kuus aastat su emaga rääkinudki. Sul oli kasuvanemate juures parem. Nad kasvatasid sinust hea inimese." Kõik sõnad tulid üksteise otsa, nagu oleks mees enesevalitsuse kaotanud.

"Ära nimeta neid nii!" vihastas tüdruk, ja nüüd valgusid ta suurtesse silmadesse pisarad. "Nad ei ole mu kasuvanemad!"

Robi vabandas. Vaikelt ja alandlikult. Mees oli kaotanud lootuse oma tütre armastust pälvida. Ta lasi Leana käe lahti ja toetas pea vastu voodiserva.

"Sa ei pea nutma," ütles Leana, kelle silmist voolasid pisarad, kuid kelle hääl oli endiselt kõigutamatu ja kohati põlglik. "Selleks on liiga hilja."

**„Ta on pime,“
mõtiskles mees
endamisi. „Ta on
pime, aga ta näeb
inimeste sisse.“**

Teatrid juba jõulumeeleolus!

Tore on see, et kõik Eestimaa teatrid on võtnud nõuks nii jõulueelse kui ka –järgsel ajal lastelegi lähedaid etendusi pakkuda: Nukuteatris võib vaadata Janno Põldmaa "Lepatriinude jõulusid", Pärnu Endlas Eva Koffi "Sabaga tähte", Rakvere Teatris Andres Noormetsa "Lumumm", Viljandi Ugalas Kornei Tšukovski ainetel tehtud jõulutükki "End-sa-pese", Estonias Villu Valdmaa – Neeme Kuninga "Mariat, Joosepit ja inglimest", Vanemuises Olav Ehala – Leelo Tungla "Lumekuningannat", ning Tallinna Linnahallis Ülo Vinteri – Ülo Raudmäe muusikali "Pipi Pikksukk", mille lavastas Marko Matvere. Nimiosalist mängib Kadri Adamson, kes lugejale meie postriltki vastu vaatab. Lähemalt saab Pipi plaanidest teada kodulehelt: <http://www.muusikal.ee/pipi/>.

Paabeli Torni auhind Leelo Märjamaale

Tänavuse lastekirjanduse tõlkeauhinna "Paabeli Torni" võitis tõlkija **Leelo Märjamaa** ameerika maineka lastekirjaniku **Louis Sachari** lasteraamatu "Augud" eestindamise eest. Lisaks tõlketööle tegeleb Leelo Märjamaa ka kirjastamisega ning tema kirjastuse Draakon & Kuu valikut võib alati usaldada!

Jääfännist jänes valmistub Eestisse tulekuks!

17. novembril esietendus Prantsusmaal Euroopa suurim kogupereshow "Bugs Bunny on Ice", mis jõuab Eestisse küll alles veebruaris, kuid kuuldavasti on Saku Suurhallis juba piletite pärast rebimiseks läinud. Etendus põhineb Jules Verne'i seiklusromaanil "80 päevaga ümber maailma". Huvilistele teadmiseks: pole vaja nii kaua koolist puududa, sest jääshow saab hakkama 80 minutiga, ning tegelasi – nii siledaid kui karvaseid on selles ligi poolsada! Lähemat teavet saab aadressil: www.pereshow.ee

Suusatamise-kelgutamise vahele väheke ka helesinist ekraani

Detsembrikuu toob TV3 ekraanile lastefilmi-valiku, mille seast eredamad hetked terve perega vaatamiseks on näiteks: "Jääaeg", "Haikala lugu", "Shrek", "Shrek 2", "Kalapoeg Nemo" jpm Kindlasti pakub paljudele huvi ka jõululaupäevaõhtune kontsert "Valge gospel", mis on lindistatud Rapla kirikus. Kuulda-näha saab selliseid noorte lemmikuid nagu **Lenna Kuurma, Nele-Liis Vaiksoo, Maiken, Susan Lilleväli, Kaire Vilgats, Lauri**

Pihlap, Rolf Roosalu, Bert Pring, Mikk Saar jpt.

Põnev on ka 17. detsembri õhtu, mil saates "Eestimaa uhkus" saab näha, kelle valis auväärt zürri tänavusteks kangelasteks. Mullu oli silmapaistnute hulgas ka lapsi – näiteks 9-aastane uppupa päästija **Andre Viikholm** ja 6-aastane **Jaak Rigor Maidla**, kes kodus puhkenud tulekahjust päästis oma 3-kuuse õekese.

Noored kaardimaalijad Meremuuseumis

Tänavuse Tallinna Linnavalikogu ja Laste Turvakeskuse joonistusvõistluse võitjad said oma autasud kätte Paksu Margareeta tornis, kus asub Meremuuseum. Võidutöödest (millest mõnda võib näha meie kunstileheküljel) valmivad jõulukaardid.

Sõlekese sünnipäevasära

Salme Kultuurikeskuses peeti talvekuu 18. ja 19. päeval Tallinna Huvikeskuse Kullo tantsuansambli Sõleke 30. sünnipäeva. Selleks puhuks tuli juubelikontserdile kokku tantsu lööma ligi 250 noort tantsijat Sõlekese erinevatest rühmadest, lisaks veel ka külalisi nii Lätist kui Soomest.

Just lastele!

Novembri viimasei nädalal sai Nukuteatris ja Kinomajas vaadata tervet hulka uusi laste- ja noortefilme. Laste- ja noortefilmifestivalil Just Film näidati nii nukufilme kui ka tõsisemaid noortelugusid. Küllap saame neist veel rohkemgi teada, sest festivalil töötas ka lastežüri.

Linnud vajavad talvel meie abi

Talv on taas võimust võtnud. Nagu ikka detsembrikuus. Ilus on talvel! Lumi on kaunistanud nii puud kui aiapostid, maapinna ja majad. Aga metsloomadel ja lindudel on see kaunis vaatepilt elu raskeks teinud. Toitu ei leia enam nii lihtsalt kui teistel aastaegadel. Õnneks oleme meie, kõikvõimsad inimesed, nii lahked ja aitame neil talve üle elada.

Kui meie aias veel linnutoidumaja puudub, on nüüd jõulu eel just õige aeg see üles sättida. Kauplustes on õnneks toidumajade valik päris lai: on suuremaid ja väiksemaid, puidust ja plastist, ümmargusi ja kandilisi. Küllap oskab igaüks endale meelepärase välja valida. Ja miks mitte lihtsam toidumajake hoopis ise valmis meisterdada? Jälgima peaks seda, et katus kaitseks majakest lume eest ja alumine serv tuule eest. Suuremaid toidumaju võivad hakata külastama ka suuremad linnud. Kui tahame vaid väikestele abiks olla, sobib paremini rippuv majake.

Linde on toidumajakeses tore jälgida, aga eelkõige vajavad sulelised lisatoitmist **ellujäämiseks**. Meie laiuskraadil on metsalindude talvine toitmine paljude sulekerade jaoks sõna otseses mõttes elu ja surma küsimus. Seetõttu on väga oluline neile õiget toitu pakkuda. Samuti teha seda **pidevalt**, iga päev natuke. Kui jätame mõnikord toidu panemata, samal ajal juhtub aga käre pakane või sulajärgne ilm olema, võivad meie peale lootnud linnud hukkuda. Toidumaja tuleks paigutada nii, et kassidel poleks sinna lihtne ligi pääseda. Muidu seame lindudele hoopiski lõksu üles.

Mida siis pakkuda kostilistele?

Ei saa me ju siinkohal enda maitsega arvestada, lindudel on veidi teistsugused eelistused. Kõige lihtsam on toita linde spetsiaalselt nende jaoks müügil olevate **rasvapallide** või **toiduseguga**. Mõlemaid toodab Eestis AS Balsnack. Toidusegu koosneb päevaliliseemnetest, maapähklitest ja kaerateradest. Sihvkad ja arahhis ongi talvelindudest enamuse lemmiktoiduks, aga kindlasti tasub neile pakkuda muudki. Võimalusel tasub üles riputada või naela otsa torgata **pekütükk** või searasva kamakas. See peab olema kindlasti **mage**, sest soolane toit võib väikestele lindudele mõjuda hukatuslikult. Isegi leib on nende jaoks liiga kõrge soolasisaldusega, küll aga sobib **saiapuru**. Samuti mitmesugused kuivained, **kaerahelbed** ja **hirss** eriti. Ka **kõrvitsaseemned** sobivad osale linnuliikidest, samuti õunad. Mõni maiasmokk sööks hea meelega rosinaidki, näiteks mustärstas. Suurnoka lemmiktoiduks on jällegi kirsikivid. Varblased ja vindid söövad meelsasti erinevaid viljateri. Aga piisab, kui loetletud roogadest midagi pakkuda saame. Seda,

mida meil lihtsam on hankida. Eks talvelgi leiavad linnud toitu ka loodusest – piisab, kui nad meie käest sellele lisa saavad. Kui meil jätkub indu lindude eest kuni kevadeni hoolt kanda, on nemad suvel meile abiks aiakahjurite hävitamisel.

Linnuliikidega, keda me oma aias ja koduümbruses kohata võime, tutvume juba ajakirja järgmistes numbrites.

Meie laiuskraadil on metsalindude talvine toitmine paljude sulekerade jaoks sõna otseses mõttes elu ja surma küsimus.

Rõõmsat jõuluootust!
Peatse kohtumiseni!

Teie
Pipi Pikksukk

HIEA LAPS

Brainstorm

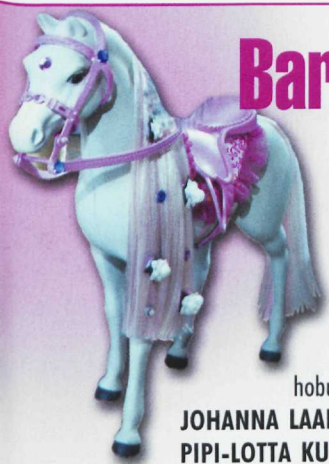
Kirjanurk

Ilusad jõuluootuseaega, head sõbrad ja sugulased!

Küllap päkapikud ja jõuluvana panevad juba teie kingikotte kokku – meil aga on veel jagamata oktoobri- numbri võistluste auhinnad. Nagu ikka, saavad Tallinna, Harju-, Lääne-Viru-, Järva-, Pärnu- ja Läänemaa lapsed oma preemiad kätte **Kullo Lastegaleriist** (Kuninga 6, Tallinn), Tartu-, Valga-, Viljandi-, Võru- ja Jõgevamaa laste auhinnad toimetatakse Tartusse **O. Lutsu nim. Raamatukogu Lasteosakonda** (Kompanii 3/5, Tartu). Kellel on muid soovet, neil palume toimetusse kirjutada, helistada või meilida.

LEGO- auhinnad

võitsid seekord: **ARO-ATS AASMA** Hiiumaalt, **JAAN AVESTIK** Tartust ja **ARTUR MARTINOV** Kohtla-Nõmmelt.

Barbinduse- leheküljele

saabus nii palju geniaalseid mõtteid ja joonistusi hobustest, et auhindade jagamine läks väga raskeks ja appi tuli võtta loosimine. Barbie hobuste omanikeks saavad

JOHANNA LAANEMÄGI Väike-Maarjast, **PIPI-LOTTA KULLA** Laevast, **HANNA-MAI RAADIK** Pärnust ning **JOHANNA JÜRISSON** Tallinnast. Hobuseklepsud saavad **ANASTASSIA BELKOV** Tallinnast, **MARJU MERISALU** Vändrast, **BIRGIT MURUMÄGI** Sürgaverest, **MARIANNE SOKK** Soontagast ja **VÄIKE-MAARJA GÜMNAASIUMI** ja 2.a, 3.b ning 4.a klassi noored kunstnikud ja kirjanikud.

Ristsõna-plaadid saavad **KRISTI** ning **KRISTJAN TEDER** Rõugest ja **TRIIN VALDMAA** Jõgevalt.

Veidi nimejuttu

Tere, Hea Laps! Ma arvan, et Hea Lapse uus nimi võiks olla "Koolilapse mõnud"! Helena Lattik Hino külast

Tere! Kui Hea Laps soovib tõesti nime muuta, siis pakun nimeks "Suur vahetund". Marianne Sock Soontagast

Triibu-Liine märkus: Nagu näete, oleme veel ikka kahevahel, kas ja kuidas seda nime muuta. Häid ettepanekuid on mitmeid, aga ikka tundub, et see pole see... Mõtleme veel!

Tere! Soovin leida kirjasõpru. Olen 14 aastane, kirjutada võivad kõik ja kõigile kirjadele saab vastatud! E-post: katlinklimberg@hotmail.ee, postiaadress: Aravu küla 2 – 8, Meeksi v., Tartumaa.

Tere! Otsin kirjasõpra vanuses 11-12. Ta võiks olla pärit Tapalt, Keilast, Rakverest või Tallinnast. Ise olen 11 aastane ja elan Keilas. Võtke ühendust! **Karet. Rate: kiizuke1995**

Tere! Olen 11-aastane plix, elan Varblas. Soovin leida kirjasõpradeks 11-15a. poisse kui ka tüdrukuid. Mu rate on ninjamarleen ja carmen009. Mõlemas on pildid. Jään ootama!

Tere! Otsin kirjasõpru vanuses 5-10a. **MSN: Ciffy_120@hotmail.com. Saska**

Tere! Olen 12a tüdruk. Ma sooviksin leida kirjasõpra vanuses 11-13. Kes soovib minuga tuttavaks saada ja minuga sõbrustama hakata. see saatku kiri. Minu e-mail on: diana.tiiter.001@mail.ee. Tsau!

TARTU KUNSTI- GÜMNAASIUM JA MTÜ VARIKU NOORTEKESKUS KUULUTAVAD VÄLJA KOOLINOORTE KARIKATUURIVÕISTLUSE

"MIDA NAERAD, KOOLIJÜTS?"

Teema: **LOOMARIIGIS**

Tööd tuleks saata või tuua 1. aprilliks 2007 aadressil: **AIANDUSE 4, 50110 TARTU, ÕP. PAUL KUNMAN.** Oodatud on mustvalged originaaltööd formaadiga 210 x 297 (A4). Tööde arv on piiramatu! Iga töö tagaküljele kirjutada oma ees- ja perekonnanimi, kool, klass ja aadress.

Töid ei tagastata, parematest karikatuuridest korraldatakse näitus. **NB! PARIMATELE AUHINNAD!**

NB! Võistluse "Minu parim õpetaja."

Minu parim õpilane" tulemused teeme teatavaks jaanuarinumbris!

Estonia-viktorlini lahendajatest võitsid piletid Rahvuskooperi Estonia etendusele "Joosep, Maria ja inglise" **TEELE JA LIISI JÜRGENSON** Roelast, **KÄTLIN LUHT, AVELIIS** ning **KRISTIINA VESKIMÄE** Türlilt ja **MARILIIS MAAMÄGI** Rakverest.

Lumemängud priit käes!

Peeter Pajo joonistus

Detsember on talvemängude kuu —

lumi ja jää on teinud loodusest võrratu paiga.

Kõige lihtsamaid lumemänge saab mängida, kui sul on seltsiks kas või üks lumehelbeke, andes talle võimaluse liivelda käele ja enne, kui helbeke ära sulab, püüda ta harud üle

lugeda. Selle lihtsa talvise lumemängu nimi võib olla „Mitu haru on lumehelbekesel?”

Väikesest „Lumehelberaamatust” saab soojas toas juurde lugeda, et sõltuvalt ilmastikuoludest võivad lumehelbed kasvada kas habrasteks nõelteks, paksudeks sammasteks, õhukesteks plaatideks, mitmeharulisteks tähtedeks või veel lugematuks hulgaks erinevateks vormideks. Sümmeetriline lumehelves ei ole jäätunud vihmapiisk, vaid pigem õhus olevast

veeaurust tekkinud jääkristall. See protsess kestab umbes viisteist minutit – seni, kuni lumehelbes aeglaselt maale langeb. Raamatukese autor on füüsikaprofessor Kenneth Libbrecht, kes lumekristalle teadlasena uurib. Lumekristallide uurija saab ise ka olla!

Värskelt sadanud lumest saab aga teha mänguväljaku ja seal mitmekesi mängida näiteks **eskimo kullimängu ehk e-kula**.

Selleks tuleb värskelt sadanud lumega paigas tallata sisse kõverate ja kitsaste „tänavate” võrk. Üks mängijatest hakkab „kulliks” ja asub joostes teisi taga ajama. E-kula ajal võivad mängijad liikuda ainult mööda tänavaid; keegi ei tohi astuda puutumata lumele, isegi mitte siis, kui kahe naabertänavaga vahel on kõigest üks samm. Jälitaja püüab põgenejaid käega puudutada, kuid ei saa, kui need on ohutus paigas, näiteks seisavad teisel tänaval. Tagaajaja võib muuta suunda, ajada põgenikke ummiktänavaisse, kust neil pole pääsu. Keda kull käega puudutab, sellest saab uus kull.

Kulliks võib korraga hakata kaks mängijat, kes võivad teisi taga ajada näiteks ainult ühel jalal hüppeldes. Väsinud kull võib peatuda, mõlemad jalad maha panna ja mõni sekund puhata.

Raamatust: M. Zapletal „1000 mängu”, Valgus, 1984
K. Libbrecht Väike lumehelberaamat, OÜ Tuul ja Nool, 2004

Leelo Tungal Lumi, lumi!

Lumi, lumi! Helevalged lemmed –
külmataadi sulekoti ehmed...
Akna taga käivad lumememmed,
seljas sulamantlikesed pehmed.

Muidu külmuks lumememmed kringliks,
kui nad paigal seisaksid niisama!
Mõni nendest öösel hakkab ingliski,
mõni koertele teeb jõuluvana.

Paigal seista öösel pole püsi –
luua seljas lendlevad siis memmed.
Taevas täis on nende silmasüsi.
Süte vahel – valged lumelemmed!

Jeesuse esimene ime

Reine Lorinile

Maurice Carême

Külma oli olnud juba mitu nädalat, siis kolm päeva lund sadanud. Kuidas võisid linnukesed ja loomakesed sellele külmale vastu panna? Silmapiiri taha kaduva lumevälja kohal lendas väike hall linnuke, keda tollal külmalinnuks hüüti.

Ta eksles ringi haletavas koidukumas, kui märkas üht lauta. See tundus talle täiesti usumatuna, sest alles eile polnud ta selles paigas näinud midagi peale kõleda põllu. Lagunevas katuses olevast august ja seinalaudade vahelistest pragudest immitse valgust. Külmalind lähenes ettevaatlikult unkaaknale. Üks alasti lapsuke lamas õlgedest asemel, käed pea kohale tõstetud. Niisama liikumatult, nagu oleksid nad pildile joonistatud, seisis ta kõrval eesel ja härg, ning püüdsid oma hingeõhuga lapsukest soojendada. Härg pani sellesse nii palju heasoovlikkust, et ta sarved olid lõõnud sädelema, eesel nii palju hingejõudu, et ta kõrvad olid muutunud peaaegu läbipaistvaks. Lapse ees seisis kolm sedavõrd uhkelt riides meest, et nad said olla vaid kuningad. Nende rõivad olid kaunistatud võõrapäraste tikanditega. Ühel oli käes kulda, teisel mürri, kolmandal viirukit. Ümberkaudsed karjased olid kobaras nende selja taga. Puukujukesed nende käes, mis nad olid pikkadel õhtutel nikerdanud, paistsid niisama ilusatena kui kuningate kingitused.

Ühel pool sõime seisis valge habemega mees, kes hoidis käes lintidega vilespilli, mis talle oli kingitud, ja ta oli nii liigutatud, et ei suutnud vastatagi, kui tema poole pöörduti. Teisel pool sõime istus noor uje naine. Ja temale sai osaks vastündinu kõige õrnem naeratus. Naine vaatas teda, pea kummargil, tühjad käed lebamas takusel seelikul. Ta pilk oli rahutu, aga samal ajal ka imestunud nende uhkete kingituste üle, mis lebasid ta poja jalge ees.

“Miks nad pole midagi emale andnud?” küsis linnuke endamisi. Ja tal tuli mõte tuua emale lill, mis sest, et tagasihoidlik põllulill. Talle meenus taim – väike ja silmapaistmatu nagu temagi –, millel olid ka talvel hallikasrohelised õied. Seda kutsuti külmalilleks, tema õielehed värelesid vähemagi tuulevinu peale.

Linnuke hakkas põldude kohal palavikuliselt siia-sinna lendlema. Tal oli raske neid paiku ära tunda. Kas oli see siin, jääraaku ääres, või seal, kraavipervel? Ta hakkas neis paigus lund ära kraapima. Aga lumi oli jääne ja kõva. Ta oli juba lootust kaotamas ning mõtles oma otsingud lõpetada, kui üks valgusvõõt joonistas maapinnale justkui sirge teeraja. Linnuke jäi seda imestunult vaatama. Halli taevaletusse oli ilmunud suur sätendav täht ning ta kuulis kaugehäälselt sosinat: “Ära karda, tule minuga kaasa!”

Tähekiir hakkas edasi libisema ning linnuke läks koos temaga nõlvaku äärde, kus peatuti. Nokaga tagudes, varvastega kraapides, tiibadega pekstes hakkas linnuke kaevuma lumme kohas, mida valgustas punakas helk. Linnuke oli juba üleni lumega kaetud, kui ta viimaks, jõu raugedes, leidis väikese jäiselt kange üheainsa õiega õblukese külmalille. Aga kohe sealsamas hakkas lill punduma, paisuma ja pakatama ning lõi lahti kõige ilusama roosi, mida eales nähtud. Kogu tähekuma oli voolanud temasse – sellesse õigesse, ja kui linnuke oma silmad tõstis, ei näinud ta muud kui tühja taevalaotust. Lind hakkas vaevaliselt hüplema. Tal oli raske jalul püsida, ta tiivad olid jääkristallidest rasked kui tina, ta keha oli jäine, justkui oleks veri ta soontes külmunud. Aga kõigele vaatamata hoidis ta roosi endiselt varvastega kinni, surus seda meeleheitliku jõuga vastu rinda ja tõusis lendu. Seal eemal, väga kaugel, nägi ta laudast imbuvat valgust kui kuldset laiku lumel. „Ma ei jõua sinna ealeski,“ mõtles ta.

Aga ometi hakkas mõnus soojus tasapisi ta südant paisutama. Oli nii, nagu jookseksid südamekesed läbi tema soonte. Varsti tundis ta peast sabani imelist kiirgust. Õis, mida ta vastu rinda surus, põletas teda otsekuu tuli.

Külmalind lendas lauda poole, algul raskelt, hiljem aga muutus lend aina kergemaks, mis teda üllatuma pani. Mitte tema ei hoidnud enam roosi, vaid roos hoidis teda.

Suur oli kõigi imestus, kui nad nägid unkaaknal üleni härmatanud lindu. Iga ta sulg oli kui kalliskividega üle külvatud. Roos, mida ta kandis, valgustas teda lambina. Kõik see oli tollal veel eriti haruldane, sest siis talvel roose ei olnud. Ka kolm kuningat jäid võlutult vaatama. Üks karjastest avas aknakese ja lind tuli ning pani roosi neitsi Maarja sülle.

Hämmeldunud Maarja keerutas lille Jeesuse silme ees: kohe lõi laut särava tuhandes helgis, nagu oleks sadanud valgusehelbeid, ja võlutud lapsuke naeratas emale.

Samal hetkel nägid kõik külmalilled, kuidas nende õied muutusid roosideks. Neid kutsutakse nüüd jõuluroosideks. Ka külmalind jäi oma nimest ilma.

Te teate muidugi selle linnukese uut nime: leevike, punarind, eks ole, kes trotsib ka kõige külmemat talve. Ta on säilitanud oma sulgedel roosi põletavat helki, ja ta on see, keda võib kuulda metsas või aianurgas jõuluhommikul teatamas: „Jõulud! Jõulud!“

Samal hetkel nägid kõik külmalilled, kuidas nende õied muutusid roosideks. Neid kutsutakse nüüd jõuluroosideks.

Pildid tegi Kirke

Jõulud tulekul!

Kingikarp kinni!

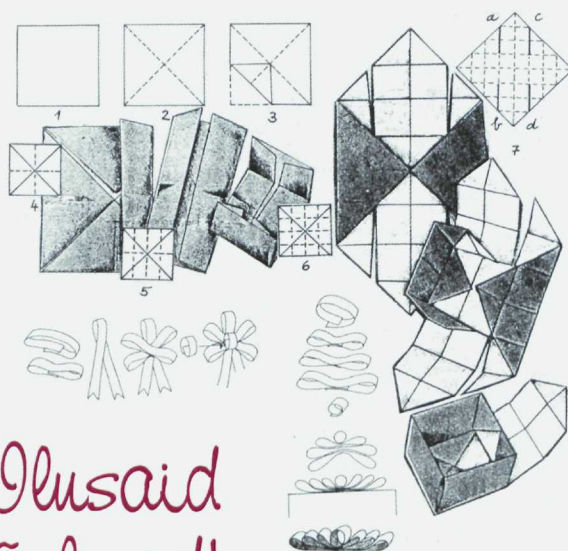
Kindlasti ootavad sinu lähedastele ja sõpradele mõeldud kingid juba pakkimist. Kui su kink ei ole väga suur – näiteks mõni kett, pross, lipsunõel, juuksekaunistus, käevõru vms. –, siis võiksid selle jaoks karbi ise voltida. See peaks koosnema kahest poolest nagu karp ikka. Karp ja kaas võivad olla kumbki eri värvi.

Võta värvuselt sobiv paksem ruudukujuline paber. Katseta kõigepealt tavalise õhukese paberiga. Jälgi, et paber oleks täpselt ruudukujuline ja püüa voltida ka väga täpselt. Kindlasti voldi lava peal ja vajuta sõrmeotstega (küüntega) murdejooned tugevasti sisse.

Kõigepealt voldi diagonaalid, et leida keskoht. Voldi nurgad kokku ning siis veel kord ühtpidi ja teistpidi kuni keskjooneni. Seejärel voldi paber lahti ning tee sisselõiked a, b, c ja d. Kõige lõpuks voldi karp kokku nii, nagu näed joonisel.

Kui karp valmis, kaunista see jõuluteemaliste kleepsude, vigurlitrite või aplikaatsioonilustustega (lumehelbed, jõulukellad, jõulutäht, kuuseoks küünaldega jne.). Erilise pidulikkuse annavad karbile rosetid. Proovi minu näidiste eeskujul ise rosette valmistada. Neid võid teha paelast, aga ka pitsist ja värvilisest tüllist.

Kingikarbi külge võid siduda ka väikese kaardikese heade soovidega. Kaardike võiks olla näiteks piparkoogi-, õuna- või südamekujuline.

Plusaid
jõulusid!

Andres Jaaksoo

Kord ammu elas üks mees...

kelle sünnist möödus 24. oktoobril, tervenisti 135 aastat. Ta tuli ilmale päris Eestimaa südames Järva- ja Viljandimaa piiril Põltsamaa kihelkonnas Imavere vallas üsna vaeses, aga sellest hoolimata väga ärksa olemisega talus. Selles vaeses talus läksid kõhnukese rahakoti sangad alati lahti, kui oli vaja toetada mõnda rahvuslikku üritust. Ja nagu toonased talulapsed ei saanud palju koolis käia, nii oli lugu temagagi. Tema sai Järavere külakoolis vaid kolm aastat tarkust taga ajada.

Küllap sellepärast, et peres loeti päevast päeva, aastast aastasse iga kopikat, oli temaski tekkinud huvi matemaatika vastu. Nii luges ta pikka aega raha kohalikus laenu-hoiuühisuses ja majandusühingus. 1920 sai temast juba suurte summade hoidja: ta nimelt kutsuti Põltsamaa tarvitajate ühingusse raamatupidajaks.

Kui meie kujutlustes on raamatupidajad ühed kuiviku-olemisega inimesed, siis tema oli üks rahutu ja teotahteline hing. – 1909. aastast pidas ta Piliistveres seltsimaja, Põltsamaale elama asudes pani linnas käima teatritegemise, oli 1927–31 ajalehe „Põltsamaa Teataja“

vastutav toimetaja, 1930–31 andis sinna kõrvale ise välja nädalalehte „Põltsamaa Uudised“. Ja küllap ta kultuurihuviline sünnikodu andis tõuke ka selleks, et ära õppida soome keel. Jutte ja luuletusi hakkas see mees kirjutama juba üle-eelmise sajandi lõpuaastail. 1896. aastast leidsid need avaldamist mitmetes tuntud ajalehtedes. Aga kui 1901. aastal hakkas regulaarselt ilmuma esimene eestikeelne perioodiline lasteväljaanne, ajakiri „Lasteleht“, sai temast selle innukamaid kaastöölisi.

Oma jutte ja luuletusi avaldas ta nii oma nime kui varjunimede all. Eriti meeldis talle kasutada naistenimesid, nagu näiteks. Amalie Maasik, Frieda Kamsen. Ja võib-olla just selle pärast, et talle meeldis riimide kallal nokitseda, valis ta endale veel ühe pseudonüümi – Riimimäe. Ja neid riimimägesid leidis tema pikal eluteel hulganisti.

Kui talv tulnud,
võetakse ikka
üles laul
„Küll on kena
kelguga...“

Oma elutööks on ta pidanud siiski lastekirjandust.

Siin sai ta tuntuks juba 1904. aastal, mil „Lastelehe“ teises numbris trükiti ära tema luuletus „Talvel“, mis on meid saatnud juba rohkem kui sajandi. Kui talv tulnud, võetakse ikka üles laul „Küll on kena kelguga...“ Kummalisel kombel laulame seda enamalt jaolt ukraina rahvaviisi järgi, ehk küll ka meie enda heliloojad on seda talve-salmi viisistanud: Artur Kapp, Enn Võrk. Tema lasteluule vahendas lastele looduse-elamusi, kuid ei pääsenud mööda laste endi elu kujutamisest: nende vallatustest, nende mängudest, nende suhetest isa-ema ja vanavanematega, looduse, loomade ja lindudega. Seda tegi ta elavalt ja kaasakiskuvalt.

Ometi jõudis see mees esimese ja ainsa lasteluuleraamatu väljaandmiseni alles oma eluõhtul. – 1947 ilmus temalt värviliste piltidega „Küll on kena kelguga“, mis sisaldas elutööst... vaid kaheksa luuletust.

Nii on siis sellest mehest üsna napilt teada, aga me võime kindlalt öelda, et ta sündis, elas ja suri. Suri 16. mail 1952 kõigi poolt unustatuna Tallinna lähedal Kiisal, millest nüüd on saanud uhke suvilarajoon. Alles nelikümmend aastat pärast tema surma avati tema sünnimail Imaveres mälestuskivi, seal on selle mehe nimi küll kindlalt kirjas: **Reinhold Kamsen**. Mees, kes on jäänud kindlalt meie kirjanduslukku üheainsa luuletusega „Talvel“. Tuleb ju tuttav ette:

Küll on kena kelguga
hangest alla lasta;
kaugel luhal säravad
jää ja lumi vasta!...

Nüüd siis teate ka nende ridade autori nime!

Rauno auehinnareis Legolandi!

Augustikuu lõpus olin 3 päeva koos perega

Taanis Legolandis ja seda tänu Heale Lapse kevadisele loosivõidule.

Reis algas juba huvitavalt, sest see oli minu esimene lennukisõit. Oli küll natuke kõhe ja kõrvad läksid lukku, aga selle eest ülalpool pilvi sõita oli väga kihvt!

Legolandis oli kõik väga tore, sest meie peale oli juba aegsasti mõeldud. Toas ootasid kingitused ja võistlusülesanded, mille eest sai jällegi diplomeid.

Suur Legopark ise oli samuti huvitav, Legolandi päevapiletiga võisid käia terve päeva atraktsioonidel nii palju kui ise tahtsid.

Kõige põnevamad olid veeatraktsioonid: indiaanlaste alal

sõitsime kanuuga, viikingite riigis viikingikummiga, ja skuutritega kihutamine oli samuti vahva. Nende atraktsioonidega käis muidugi alati kaasas ka väike märjakssaamine.

Omaette elamuseks kujunesid sõidud Racersi atraktsioonidel ameerika mägedes ja Knights Kingdomi draakonirongiga rändamine. Kui aga atraktsioonidest villand sai, võis nautida etendusi

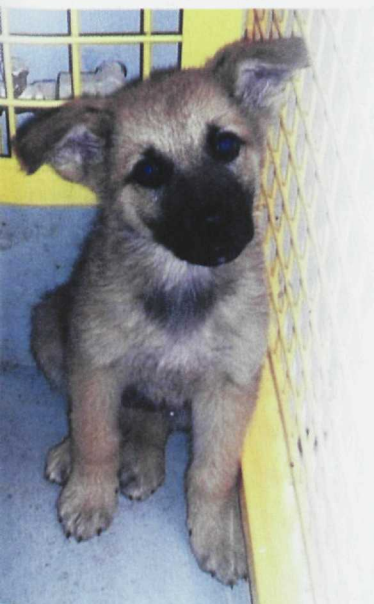
erinevatel lavadel või hoopis 3D kinos käia.

Vahvad olid ka legodest ehitatud linnakud ehk minilandid, kus käis kibe töö: laevad sõitsid dokkidesse, lennukid angaaridesse, rongid jaamadasse. Tegime endale Legolandi autojuhiload ja sõelusime kulda nagu vanad kullaotsijad Ameerikas, mille eest saime kuldmedalid.

Reis Legolandi oli väga tore suvelõpuüritus kogu meie perele. Reisi jäävad mulle meenutama suur hulk tehtud fotosid ja mälestuseks saadud LEGO-konstruktorid.

Suurvahetund

Sõber pole mänguasi!

Üllatavalt paljud lugejad on meile saatnud internetist leitud kirjutise, mis algab nõnda: “Kui ma olin kutsikas, esinesin ma Sulle oma veidrustega ja panin Su naerma. Sa kutsusid mind enda lapseks ja hoolimata paljudest näritud kingadest ja paarist mõrvatud padjast, sain ma Sinu parimaks sõbraks. Kui ma olin pahandust teinud, vibutasid Sa oma sõrmega minu poole ja küsisid: “Kuidas Sa võisid?” Aga siis Sa leebusid ja lükkasid mu umber, et minu kõhtu sügada.”

Lugu on tõsine ja mõtlemapanev, kuid kahjuks pole meil õigust ilma autori loata seda ajakirjas trükkida. Jutt on koerast, kes kutsikana oli oma peremehe lemmikuks, kuid mõne aja pärast osutus tülikaks ja viidi loomade varjupaika, kus teda ootas surmasüst...

Kurb küll, kuid kirjutajal on õigus, kui ta lisas, et see on “lugu, mis juhtub igal aastal miljonite koduloomadega, kes surevad varjupaikades. Õelge inimestele, et otsus võtta loom perekonda on eluliselt tähtis, et iga elu on tähtis, et loomad vääriwad meie armastust ja hoolivust ja et teise korraliku kodu leidmine oma loomale on Sinu kohustus. Anna palun enda panus, et lõpetada tapmist, aita teha kõik (ravimid, kastreerimine, süstid), mis võiks ära hoida mittesoovitud loomad!”

Ilus jõuluuag on tulekul ja küllap on paljude laste sooviks saada endale koer, kass, hamster või merisiga. Lemmikud on ju nii-ii armsad – eriti väikesest peast! Kindlasti on enamjagu lastest oma lemmikute vastu head ja hoolitsevad, kuid samas – kutsikat või kiisut soovides tuleks hästi läbi mõelda, KAS teda tegelikult on võimalik kodus pidada. Ja üks asi, mida ei tohiks kindlasti teha, on kutsika kinkimine VASTU TAHTMIST! Jah, kahel-kolmel juhul kümnest võib pere kutsikat või kassipoega kasvatades oma suhtumist muuta, ent kui äkki selgub, et sinu kingitud lemmik visatakse tänavale või jäetakse maantee äärde maha nagu tüütuks muutunud mänguasi – siis jääb osa süü ka sinu hinge...

Tallinna Loomade Hoiupaigas

töötavad suure südamega inimesed, ning neile teeb suurt rõõmu see, kui mõni hüljatud koer või kass leiab uue kodu, kus neist hoolitakse. Hoiupaiga kodulehel on eraldi rubriik, kus kutsade-kiisude pererahvas oma lemmikutest pajatavad. Samas ütleb hoiupaiga juhatuse liige Jaanika Tõnnisson, et viimasel ajal on üsna sagedased sellised juhtumid, kus koju viidud koer tuakse peatselt tagasi – ei saadud temaga hakkama.

Seepärast ei maksa kunagi lemmikut võtta uisapäisa: enne tuleks tundma õppida tema iseloomu ja tõu iseärasusi.

Mina sain oma esimese kutsika üheaastaselt, ning sestpeale on

Pildid Tallinna Loomade Hoiupaigast

me peres ikka olnud vähemalt üks koer. Eelmisel sügisel viis surm kaasa meie armsa “hundi” Henri, ja teadsime, et ega see kurbus enne kao, kui tuleb võtta uus kutsikas. Nüüd on meil siis majas Jürka – saksa lambakoera ja alaska malamudi järeltulija, ning see on esimene koer, kellega mu tütreid käivad koolitusel. Jürka on heasüdamlik ja väga intelligentne, kuid... vajab taltsutamist hoopis enam kui “saksalased”! Kujutan ette, kui raske oleks sellist “valitsejat” pidada kuskil kümnenda korruse linnakorteris, kust välja pääsedes oskask ta kiiresti midagi ettearvamatu korda saata...

Lonni, Romulus ja teised

Meie naabrid tõid aastate eest koertekodust endale Lonni, kelle suhtes oli neil väike kartus: kas täiskasvanud “hunt” ikka koduneb uues paigas? Pärast pesemist-kammimist ja korralikku toitmist muutus Lonni tõeliseks kaunitariks, nii et tekkis küsimus: kes küll võis sellise targa ja südamliku saksa lambakoera hüljata? Lonnist sai sedavõrd truu koduhoidja, et ta ei astunud ilma pererahvata sammugi üle oma kodu piiridest – isegi mitte pulmade ajal, kui vaistud koeri teab kui kaugele juhivad. Ta oskas peret hinnata enam kui ehk nii mõnigi sündimisest peale hellitatud peni – hoidis nii isa-ema kui ka lapsi, ja kui ta lõpuks koerte taevasse rändas, leinasid teda nii oma pere kui ka naabrid... Nüüd on samas peres väike Romulus ehk Rommi – jällegi kutsikas, kelle tulevik kippus tume olema. Sellel perel pole lugu koertenäitustest ega medalitest, seepärast polegi nende jaoks oluline koera tõug, vaid see, et temast kasvaks ustav sõber ja koduvalvur.

Lemmikloomade võtmine on peaaegu niisama tähtis kui abiellumine, sest edaspidine elu kulgeb ju ühises peres! Seepärast ei maksa koera või kassi majja tuua, kui kas või üks pereliige on selle vastu. Tuleks mõelda ka sellele, et nii vaksineerimine, mikroibi paigutamine, korralik loomatoit kui ka võimalik ravi nõuavad väljaminekuid. Ning kui tahad järele proovida, kas su lemmikloomade-soov on ikka päris tõsine ja kas saad koertega hakkama, siis võiksid aidata loomade hoiupaiga rahval lemmikutega tegelda!

Leelo Tungal

NB! Tallinna Loomade Hoiupaik asub aadressil: Viljandi mnt 24 D, Tallinn 11217. Hoiupaiga lähedale viib buss 57 (väljub endise Kalevi kommivabriku juurest Pärnu mnt l), maha tulla Raku peatuses. Bussidega nr 5, 32 ja 33 saab sõita Pihlaka peatusesse, kust tuleb jalgsi minna 1,5 km mööda Valdeku tänavat.
Hoiupaiga e-post on: info@loomadehoiupaik.ee
Sealsete asukate kohta leiad teavet kodulehel:
<http://www.loomadehoiupaik.ee/>

Barbie[®]
in The
12
Dancing
PRINCESSES

Tantsides on iga tüdruk printsess!

Võib-olla olete juba näinud uut multifilmi "12 tantsivat printsessi"? Mis viga joonistatud kuningatütardel tantsida – nende tantsusamme juhivad kunstnikud! Päris elus tuleb päris tüdrukutel üpris palju vaeva näha, et tantsuliigutused saaksid sujuvad ja et jalakesed rütmist kinni peaksid. Kui aga oled esimest hirmust üle

saanud, siis võid end tantsupõrandal tunda lausa printsessina! Meie seekordne ülesanne ongi tantsuteemaline: kirjutage ja joonistage meile oma suhetest tantsimisega!

Ootame teie pilte ja jutte 5. jaanuariks 2007!

Parimatele auhindadeks Rimonnelt tantsivad printsessid!

Maaletooja:

RIMONNE

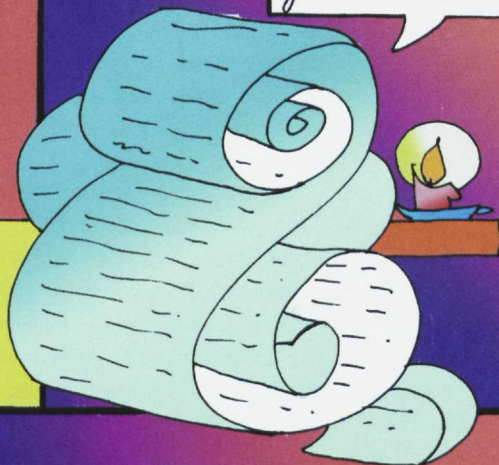
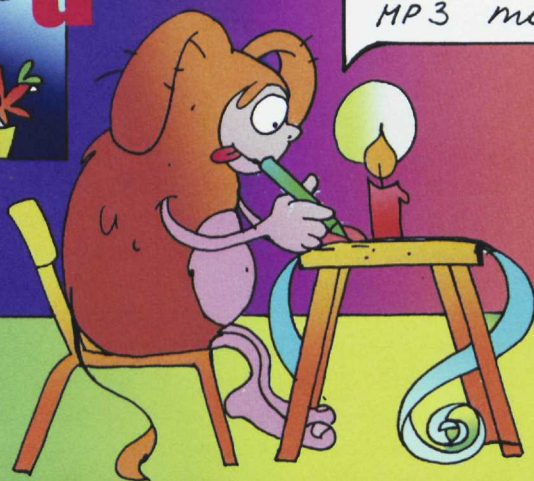
r a h n n

Reet Mängel- Juuse

Kallis jõuluvana! Soovin,
et sa tooksid videokaamera

... ja selle punase kelgu ja
MP3 mängija, televisori, mis ...
ja veel

Kallis Rahn!
Kuna siru telli-
mus oli nii naukes,
suudame sulle
komplektuvada
loodutavasti 2010a.
jaanipäevaks.
Lõid jõul
ja ilusad uut
aastat!
Jõuluvana
Kovaniemi 2006a.

Veebivend annab nõu

1. novembril käivitasid Microsoft Eesti, Tallinna Perekeskus, Lastekaitse Liit ja lasteveeb Lastekas.ee lastele ja nende vanematele suunatud interneti-teadlikkuse kampaania „Veebivend” mille eesmärk on juhtida lapsevanemate ja laste tähelepanu ohtudele, mis kaasnevad jututubade, foorumite ja teiste suhtlemisvõimalustega Internetis.

See võib paista järjekordse moraallugemisena. Kõik me teame, et Internetis võõrastega rääkides tuleb olla ettevaatlik – ei tohi jagada oma telefoninumbrit, kodust aadressi ega muid isiklikke andmeid, sest kunagi ei tea, mis tollel võõral peas toimub ning kuidas ta meilt saadud andmeid kasutab.

Kuid too vanem sõber paistab nii lahke ja tore, pimekohting nii kõitev ja meie ise kindlasti piisavalt vastutustundlikud. Põhja Politseiprefektuuri Lastekaitsetalituse esindaja tõi paar näidet, kuidas säärane ohutuna paistev tutvus lõppeda võib.

Üks 13-aastane poiss käis jututubades ja foorumites ning temaga hakkas suhtlema 36-aastane mees, kes valetas ennast natuke nooremaks (kuid jäi siiski poisi jaoks liiga vanaks sõbraks). Mees saatis poisile ümbrikus raha. Kuna poiss oli teisest kandist, siis hakkas ta oma vanemal sõbral külas käima. Külaskäigud lõppesid aga poisi seksuaalse väärkohtlemisega.

Hiljem selgus, et mees oli aktiivselt suhelnud ka teiste poistega.

Perekeskuse esindaja jutustas aga juhtumist, kus 13-aastane tüdruk armus Internetis 30-aastasest mehest ning käis temaga ka päriselus kohtumas. Vanemad olid mures ning püüdsid suhet lõpetada, kuid tüdruk arvas, et see mees ongi tema jaoks ainus ja õige.

Sääraseid lugusid on küll ja küll. Kuid miks ei õpita teiste vigadest, miks arvatakse, et „minuga ei juhtu küll mitte midagi”? Kas tõesti on omavanused sõbrad igavad ning tuleb otsida kedagi võõrast, vanemat ning tundmatut? Eks keelatud vili ole alati magus. Siiski tuleks kuulata vanemate nõuandeid, sest nad soovivad meile ainult head. Eespool toodud näidete põhjal näete ka ise, et Internetis võib haiget saada ning lapsepõlves saadud hingearmid mõjutavad meid ka edaspidises elus.

Internet on küll virtuaalne maailm, kuid seal ei tasuks käituda reaalse elu reegleid eirates. Kujutage ette, et üks täiskasvanud meesterahvas kõnetab tänaval 12-aastast poissi ning kutsub ta endale külla. Tundub ju ebaloomulik, kas pole nii? Või siis võtab keegi 4. klassis õppiva Mari pildi, riputab kooli seinale ning laseb teistel kõrvale kirjutada, mida keegi Marist arvab. Ei ole ju ka ilus. Miks siis suheldakse Internetis võõrastega, antakse tutvumisportaalides teiste piltidele solvavaid hinnanguid ning jagatakse lahkelt oma andmeid? Ehk tuleks selles osas kasutada siiski päriselu reegleid ning hoida ka sõpradel silma peal, et nad ei läheks virtuaalsesse maailma lollusi tegema. Kõige parem lahendus – kutsuge sõbrad kokku ja minge koos jalgpalli mängima või kinno. Reaalne suhtlemine on palju toredam kui arvutiklahvide klõbistamine!

Mõned Veebivenna soovitusel netilapsele:
räägi emale-isale oma interneti-sõpradest nii, nagu räägiksid oma klassi- või trennikaaslastest; kui sinu interneti-sõber tahab kohtuda, räägi sellest isale-emale; ära levita Internetis valesid enda ega sõprade kohta (sulle ju ei meeldiks, kui sinu sõbrad levitaksid sinu kohta valesid); ütle kindlalt „ei”, kui keegi palub sul teha midagi, mis ei ole lubatud ja mida on ebamugav teha.

Maja, kus saab keefiri abil valgust!

Tallinnas, Põhja puiestee majas number 29,

tegutseb üks hästi huvitav asutus – **Energiakeskus**.

Kolmel korrusel saab tutvuda üle 100 erineva proovi-ise-tüüpi eksponaadiga.

Alustuseks saab interaktiivsel näitusel kuulata keelte-gloobusest eri rahvaste keeli, vaadata inimese kõrva sisemust, end videokaamerast jälgida, tutvuda viipekeele-ga, teha endale kuulmiskontrolli, kuulata raadiost oma häält, teha hästi suuri seebimulle ja palju muud. Üks huvitavamaid eksponaate on kahtlemata **fakiiri voodi** (naelvoodi). Kõigepealt tuleb sellele pikali heita ning nupule vajutades tulevad sealt välja naelad, mis tõstavad lamaja kõrgemale õhku.

Alumistel korrustel on aga veel lugematul hulgal avastamist: ühte väiksesse helesinise valgusega ruumi sisenedes hakkavad kõik valged elemendid riitel – ka väikesed udemekesed – helendama.

Päris põnev on ka eksponaat "**sõbra peegelpilt**", kus kaks inimest peavad istuma vastakuti peegli ees. Kui rõngast keerata, siis muutub enda peegelpilt hoopis sõbra näoks. Edasi keerates hakkab kuju moonduma ning muutub "seguks" oma ja enda vastas istuva inimese näost.

Energiakeskuses saab kuulata ja tunda kõuemürina võimsust, lahendada "silmapette" mõistatusi, näha magma-efekti, vaadata põhjata kaevu ja veel mõndagi põnevat.

Selles majas avati hiljuti uus püsiekspositsioon "**Loodusnähtused**", mida on kindlasti kõigil meie lugejatel

↪ Vee taaskasutamine:
vana vesi läheb
wc-paaki

↪ Fakiiri voodi

↪ Kui
suure mulli
suudad võluda sina?

vahva vaadata. Saab teada näiteks seda, kuidas on võimalik keefiri abil saada valgust, kuidas hävitav tsunami mõjub rannale ja inimestele, kuidas teha vanadest pakenditest uut paberit, kui palju energiat peitub Eestis leiduvates kütustes, kuidas muuta tammidega veetaset ja voolutugevust ning kuidas jõuab kodudesse puhas joogivesi.

Tule ning katseta, avasta ja õpi!
Lisainfo www.energiakeskus.ee

Muinasjutt jõulukuusest

Jõuluvana saatis maailma neli päkapikku. Nende kohustuseks oli otsida jõulupuud. Ja päkapikud sõitsid läbi tähti täis avaruse talvise Põhjamaa poole, et leida see imeline puu. Päkapikkude nimed olid Unistaja, Poriseja, Päkapikk ja Rõõmurull. Oli vaja leida puu, mille okstes on püha ristimärk. See puu peab õitsema aasta läbi, nii et inimesed usuksid, et pimedus peagi taganeb ja valgus võidab. See puu peab pakkuma kaitset lindudele ja loomadele, kes on hirmul ja külmetavad. Kuid inimestele peab ta olema rõõmiks ja lohutuseks.

Talvepimedusest ei olnud kerge leida sellist puud. Pihlakalt olid õied pudenenud ja linnud olid söönud tema marjad. Kasel ei olnud ainsatki lehte. Haab aga värisest alasti metsaserval.

Lõpuks leidsid päkapikud männi. Ta oli küll lume all roheline ja pikkade okastega, kuid püha ristimärki seal ei olnud.

Viimaks märkasid päkapikud jõe kaldal kasvamas ilusast sihvakat kuusepuud ja tema oksad hargnesid tüvest, moodustades ristimärgi. Kuusk oli keset valget lund talvepakasest hoolimata ilus roheline. Väikesed linnud otsisid tema okste vahelt varju. Jänkupoisid kepslesid lumes ja pugesisid kuuse okste alla lume sisse peitu, et natukenegi pakase eest sooja saada. Lumega kaetud kuusk seisis kartmatult ja rõõmsana nagu väike kindlus.

„See on kuusk!“ ütlesid päkapikud. „Kuusk on jõulupuud!“

Ja päkapikud kaunistasid kuuse oksad küünaldega, kinnitasid latva tähe ning andsid talle jõu aastast aastasse rõõmustada inimsüdameid. Kui jõulukuusk õitses ning täht tema ladvas säras, tuli kohale ka jõuluvana, kes soovis inimestele ilusaid jõulupühi ja pidas kõiki meeles väikese jõuluingiga.

Tamur Voore Nõo Põhikooli 7. a klassist

Marli ja tema jõuluseiklus

Elas kord üks päkapikk nimega Marli. Ta oli väga lustakas ja abivalmis jõuluvana abiline. Marli päevad olid tööd täis ning puhata ta ei saanud, sest jõuludeni oli ainult kolm päeva.

Ühel õhtul, kui Marli jõuluvanalt puhkust käis palumas, ei olnud jõuluvana kontoris. Marli läks otsekohe põhjapõdratalli ning seal ta jõuluvana leidiski. Põhjapõdratall on ainuke koht, kuhu jõulumees ilma teatamata läheb.

Eva-Lotta Kivi Suure-Jaaniist

Jõuluvana vaatas Marlile kurvalt otsa ja ütles: „Põhjapõdrad on haiged.“

Marli küsis: „Millest siis?“

Jõuluvana vangutas pead. Marli muutus kurvaks ja mõtles, et jõulud võivad nii ära jääda, kuid siis ütles jõlutaat: „Et põhjapõdrad terveks saaksid, tuleb minna linna rohu järele.“

Marli küsis: „Kas inimeste linna?“

Jõuluvana ütles: „Nii jah!“

Marli asus teele pärast arukat läbimõtlemist – et mis jõulud need ikka on ilma kingitusteta. Tee linna oli pikk ja libe. Jõuludeni oli jäänud kaks päeva. Natuke aega kõndinud, nägi ta juba linnalaternaid. Neid oli täpselt kaksteist. Marli jooksis nii kiiresti nagu jalad võtsid, et jõuda apteeki.

Ta küsis apteekrilt: „Kas teil põhjapõdrade rohtu on?“

Apteeker vastas: „On, aga sa pead ütlema parooli!“

Marli sosistas: „Redõpajhõp!“

Apteeker andis mehikesele võlurohu.

Marli jooksis Põhjanaba kiirtee juurde. See oli luugike, mille sees oli kollane põhjapõrnikas, mis viis ühelikiirusel Põhjanabale. Ta vajutas parooli, avas luugi ja astus põrnika sisse. Seal oli turvatool, millel oli kiri „Kinnita turvavöö!“ Marli tegi seda ja luges: „10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, start!“

Marli kukkus jõuluvana kontoritoolele, kuhu jõlutaat just istuda tahtis – kuid päkapikul vedas. Jõuluvana nägi teda enne ja päris: „Kas said võlurohu?“

Marli noogutas.

Jõuluvana hüppas rõõmust oma raske kehaga lakke, sest ta ei olnud arvanud, et Marli jõuab.

Marli andis rohu jõlumehale, kes toimetas selle omakorda Lapimaale doktor Pilviku kätte, kes rohtu põhjapõdradele süstis.

Kätte oli jõudnud jõuluõhtu. Üle kogu maailma olid lapsed jõuluvana saabumisel väga elevil.

„Jälle on ühed jõulud päästetud!“ ütles Marli.

Ja nii see lugu oli.

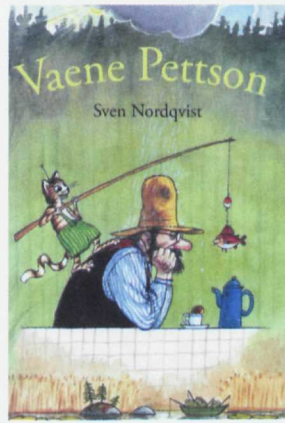
Aleksander Seeman
Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasiumi 7. klassist

Järjehoidja

Pettson koos kassiga jälle platsis!

Rootsi kunstnikust kirjaniku **Sven Nordqvisti** loodud atsa- kas Pettsoni-taat kannatab sügisnukruse all ja kes siis muu teda lohutaks, kui mitte kass Findus! Al- gul ei taha taat vedu võtta, kuid lõpuks õnnestub Findusel ta kala- vetele meelitada. Muhe raamat sobib jõuluingiks eelkõige kalameestele, kuid ka neile, kes peavad lugu mõnusast huumorist ja headest illustatsioonidest. Kirjastuse **Koolibri** ilmutatud raamatu "Vaene Pettson" on tõlkinud **Ülle Kiiver**.

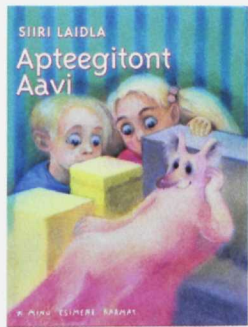
Kes peab lugu kuulsusest?

Kõi, kes tahavad kuulsaks saada ja soovivad varasematest kuulsus- test üht-teist teada, teeb rõõmu- kirjastuse **Valgus** uus lahe teatmerraamat "Minu esimene tutvus kuulsustega", mille kaunite kaante vahel on lugusid nii printsessidest, musketäridest, antiikkangelastest kui ka piiblitegelastest. Lood tõlkis prantsuse keelest Anu Merila, lõbusad joonistused ja koomiksid on aga tehtud prantsuse illustraatorite ulja käega. Igavaks need kuulsuste lood igatahes ei lähe!

Väike vapper apteegitont

Siiri Laidla tütre Erika ja Katrin kasvasid hiljuti suureks, kuid aastaid olid nad Hea Lapse pide- vate auhinnalugude kirjutajad. Nende ema on õnneks jäänud kirjalapseks siimaani, ning nüüdseks saanud juba mitme torede lasteraamatu autoriks. Tänapäeva kirjastuse viimasel lastejutuvõistlusel pälvis ta "Apteegi- tont Aavi" kolmanda koha! Raamatu peategelaseks on küll apteegi- tont, kuid tondi kõrval on siin ka palju naljakaid täiskasvanud ini- mesi ning toreid ja tänapäevaseid lapsi. Näiteks nagu Sass ja ta sõbratar Ly...

mõnikord ka hoovikass Kräuhkam. Tema võistles küll rohkem tasa- kaaluharjutustes (poomiks oli aknalaud) ja kase otsa ronimises. Ka sirutus- ja painutusharjutustes polnud talle vastast. Auhinnaks sai Kräuhkam tavaliselt pika pai ja paar vorsiliipsu. Enamasti aga ajas Kräuhkam oma kassiasju ega soostunud lastega mängima. Nii oli publikuks Sass ja ainsaks võistlejaks Ly. Tegelikult oleks Sass vaada- nud Ly iluvõimlemist kogu aeg, isegi arutimänge unustades.

Kuidas Ly, Sassi ja Kräuhkam apteegitondiga asju hakkavad aja- ma, seda lugege uuest raamatust juba ise!

Koer poiss ilusate kaante vahel!

Kõik **Ott Arderi** luule sõbrad, kes seni pidid muheda luuletaja õhukesi lasteraamatuid raamatukogust lae- nutama, saavad nüüd lemmikpoeedi laste- loomingu paremiku endale koju muretse- da. **Joel Sanga** koostatud ja kirjastuse **Vagabund** välja antud paksu raamatu "Koer poiss" teevad eriti vahvaks onu Oti lemmikkunstniku **Priit Pärna** illustatsioonid. Raamatust leiab värse ka jõuluvanale lugemiseks! Näiteks:

Kes end elu eest ei peida
aasta ringi elumajas,
õige palju rõõme leida
võib ükskõik mis aastajas.
("Vana tõde")

Püksid tegutsevad

Ameerika kirjaniku **Ann Brasharesi** noorsooraamatus "Rändavate Pükste Õeskond" on tähtis koht kaltsupoest ostetud teksapükstel: neli 15- aastast sõbratari avastavad jahmatuse- ga, et kuigi nad on kasvult ja kehaehi- tusest erinevad, sobivad need jalavarjud ühtviisi hästi kõigile. Otsustatakse, et suvevaheajal hakkavad püksid rändama, kuna tüdrukud veedavad oma puhkuse eri paikades. Carmen sõidab perest lahus elava isa juurde, Lena reisib vanavanemate juurde Kreekasse, Bridget läheb spordilaagrisse ja Tibby jääb kodulinna. Ja oh imet – kelle jalas need püksid parajasti ka poleks – ikka tekitavad nad sekeldusi! Pük- sid kisuvad piigaside seiklustesse ja paaril korral läheb asi isegi ar- mumiseni.

Lena kirjutab pükse sõbratarile edasi saates: "Tibby, ma tunnen ennast idioodina. Ma olin piisavalt edev mõtlemaks, et Kostos on minusse armunud, et ta ei suuda mulle vastu panna, järgneb mulle ja luurab minu järele tiigi ääres. Siis läksin ma tagasi samasse kohta ja nägin teda seal ujumas. Jah, alasti. Ta tõenäoliselt ujub seal igal pärastlõunal ja mina mõtlesin, et ta jälitab mind. On veel üks asi, mida oli lihtne tähelepanuta jätta, kuna ta oli alasti. Arva ära, mis asi see oli? Kostos vaatas mulle otse silma. Lõpuks, pärast kõiki need päevi, vaatas ta mulle otsa."

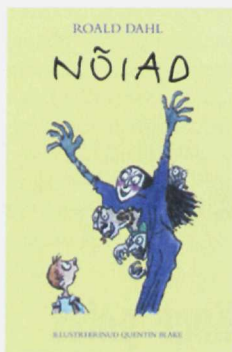
Mis sellest tiigiseiklusest ja Rändavate Pükste Õeskonnast edasi sai, sellest lugege juba kirjastuse **Tiritamm** avaldatud raamatust.

Ly oskas teha tiritamme, spagaati, hundiratast, isegi tagurpidi kuker- palli. Teisteks võistlejateks olid vahel mõlema lapse mänguloomad,

Draakon ja Kuu on hiirtesse armunud

Kirjastus Draakon & Kuu avaldas jõulude eel kaks uut raamatut – ja mõlema peategelaseks on vapper hiir. **Roald Dahli** raamatus “Nõiad” on tegu eriti julge närilisega – tema ei karda isegi võimsaid nõidu! Need on aga äärmiselt ohtlikud!

...

Mis lastesse puutub, siis nende jaoks võivad nõiad kergesti olla kõige ohtlikumad olevused maa peal. Mis ühe nõia topeltohtlikuks teeb, on see, et ta ei näe üldse ohtlik välja. Isegi kui tead kõiki nõidade saladusi (neist kuuled sa kohe), ei saa ikkagi päris kindel olla, kas sa vaatad otsa nõiale või mõnele lahkele prouale. Kui tiiger oskaks ennast muuta suureks saba liputavaks koeraks, lähemid sa kindlasti tema pead silitama. Ja see olekski sinu ots. Nõidadega on sama lugu. Nad näevad kõik välja nagu lahked prouad.

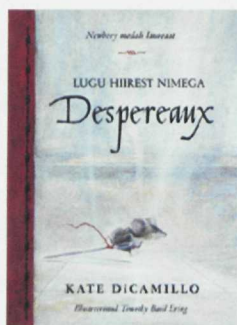
Ja kõige krooniks võib mõni nõid just praegu sinu kõrvalkorteris elada.

Nõid võis olla ka see säravasilmne naine, kes täna hommikul linnabussis sinu vastas istus.

Ta võis olla ka see proua, kes sulle tänaval enne lõunat valge paberikoti seest kommi pakkus.

Ta võib olla isegi – ja selle peale sa nüüd küll võpatad –, isegi sinu armas kooliõpetaja, kes sulle praegu seda lugu ette loeb. Silmitse oma õpetajat hoolikalt. Küllap ta naerab selle rumalakõlalise oletuse peale. Ära lase ennast haneks püüda. See võib olla lihtsalt üks osa tema tarkusest.

Sarjas “Newbery medali laureaat” ilmuv **Kate DiCamillo** raamatu “Lugu hiirest nimega **Despereaux**” nimikangelaseks on samuti hiir – pisike suurekõrvaline Despereaux, kes armastab muinasjutte, muusikat ja printsess Hernetera ja kel tuleb oma armastuse nimel olla palju vapram kui üks harilik lossihiir!

...

Merlot sibas tooli mööda üles ja hüppas sealt edasi lauale, millel lebas tohutu suur avatud raamat.

“Siia, väikevend,” kutsus ta, ise raamatulehtedele ronides.

Despereaux järgnes talle, ronides mööda tooli üles lauale ja sealt raamatule.

“Pane tähele,” õpetas Merlot. “See liim siin on hästi maitsev ja need leheservad on krõbedad ja head.” Ta näkitses natuke leheserva ja pöördus siis Despereaux’ poole.

“Sinu kord,” ütles ta. “Alguses amps liimi ja siis näksid paberit peale. Ja need kritseldused, need on ka väga maitavad.”

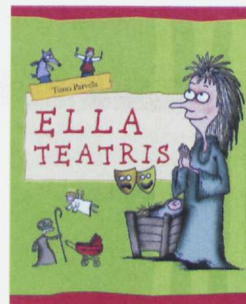
Despereaux silmitses raamatut ja korraga juhtus midagi hämmastavat. Märgid lehtedel või “kritseldused”, nagu Merlot neid nimetas, võtsid kuju. Ja need moodustasid sõnu ja sõnad moodustasid meeldiva ja imelise fraasi: *Elas kord*.

Mõlema hiireraamatu kohta saab lugeda kiirhiirteavet aadressidel:
<http://www.draakonkuu.com/despereauxlugu.htm>
<http://www.draakonkuu.com/noiad.htm>

Kaks lõbusat lugu kohutavast esimesest klassist

Kirjastuse **Tänapäev** avaldatud kaks **Timo Parvela** Ella-raamatut (**Ott Arderi** tõlkes) sobivad jõulukingiks eeskätt klassijuhatajatele – eriti sellistele, kes arvavad, et nende klassist hullemat pole maa peal olemas. Nii “**Ella õppekäigul**” kui ka “**Ella teatris**” on selge tõestus, et on, on!

Kui Ella klassivend Pate satub õppekäigul olles kööki appi, siis juhtub temaga järgmine lugu.

...

Hakatuses püüdis Pate segada nii, et hoidis kulbivart parema käega, aga see tundus talle raske. Siis haaras ta kulbist mõlema käega. Nii läks segamine hoopis libedamalt, kuigi Pate jäi veidi murelikuks, sest limonaadiraha, mis oli tal vasakus peos, sulpsatas katlasse.

Pate üritas kulbiga raha jälle välja õngitseda, aga see ei läinud tal kuidagi korda. Siis võttis ta ühe lusika ja katsus sellega, aga seegi ei õnnestunud, ainult lusikas kukkus katlasse ja uppus.

Pate ei saanud oma raha kätte ka korgitseriga, ja küüslaugupress polnud raha, lusika ja korgitseri väljaõngitsemiseks sugugi parem. Kui Pate oli lisaks pressile kastmesse uputanud veel ahjupraetermomeetri, pudeliharja, kolm piparkoogivormi, käärid, juustunoa ja punase tädi juukseharja, jättis ta lootusetud katsed.

Mismoodi lugu edasi läks ja mida klassijuhataja seepeale ette võttis, seda saate teada Timo Parvela raamatust! (Olgu öeldud, et õpetaja jääb ellu!)

Uued uljad lastelaulud

Kes lastest ei teaks **Venno Loosaar**? Teleriekraanilt on ta vaatajaga tegemist teinud kord Otto-Triinuna, kord mõne teise naljaka tege-lasena. Nüüd on õige aeg jõuluvanale kirjutada ja paluda tal kuuse alla poetada ka helilooja Venno Loosaare CD “**Mürakarud**”. Helilooja Loosaar on ikka seesama Loosaar (mitte segi ajada Mozartiga!), ja ka laulud on tal just niisama mõnusad nagu näitlejarollid. Muide: veel üks põhjus Nukuteatrisse minna: seal võib nüüdsest ka Venno Loosaare näitlemist vaadata!

CD sisu: 1. Kõik on hästi, 2. Kõik on hästi, 3. Kõik on hästi, 4. Kõik on hästi, 5. Kõik on hästi, 6. Kõik on hästi, 7. Kõik on hästi, 8. Kõik on hästi, 9. Kõik on hästi, 10. Kõik on hästi.

Heal lapsel mitu nime – ka Lätimaal!

2. novembril 2006 toimus

Taani Kuningriigi pealinnas Kopenhaagenis järjekordne MTV muusikaauhindade jagamine. Seekord võeti ette ka Läänemeremaade popimad muusikud. Eestit esindasid **Vanilla Ninja** ning **Tanel Padar & The Sun**, Leedut **Inculto** ja **Skamp** ning Läti bänd, keda nende kodumaal kutsutakse **PrataVetra**. Ansambli on ka teine nimi: **BrainStorm**.

Kord oli Renars lavalt tulles hüüatanud: "See on ju täielik brainstorm!" Sõpradele hakkas see sõna meeldima ning otsustatigi, et välismaalaste jaoks saadakse BrainStormiks, lätlaste jaoks ollakse aga omakeelselt PrataVetra.

Ansambel tuli kokku 1989. aastal Jelgavas, mis oli kõigi viie bändiliikme sünnilinn. Poisid olid tollal 14-aastased, kuid Renars on naljatades kinnitanud, et bändiseeme hakkas idanema juba siis, kui nad basskitarrist Gundarsiga lasteaia jõulupeol laulsid ning tantsisid.

PrataVetra esimesest singlist "As You're Coming", mis ilmus 1992, sai kohe lätlaste edetabelilugu – nii, nagu ka järgmisest loost "The Winter". Bänd sai Läti muusikaauhindade jagamisel uustulnuka preemia ning avaldas järgmisel aastal juba oma esimese albumi. "More Than Loudly`le" järgnesid uued plaadid: "Winter EP" (1994), "Veronica" (1996), "Everything Goes Just As You Like It" (1997).

Polnud siis mingi ime, et 2000. aasta Eurovisiooni lauluvõistlusele saatsid lätlased just selle bändi. PrataVetra muusikud mõistsid, et nende nimesid on võõramaalastel raske hääldada ja võtsid endale välismaal kasutamiseks läänelikumad artistinimed: Renars Kaupersist sai Reynard Cowper, Maris Mihelonsist Mike Minolta jne. Eurovisioonil saavutasid nad kolmanda koha ja said lauluga "My Star" paljude lemmikuks. Album "Among The Suns" anti välja juba 18 maal – muuhulgas ka Skandinaavia riikides ja Inglismaal

Järgmine, aastal 2001 ilmunud album "Online" sai samuti popiks ning poolakad andsid sellele isegi kuldplaadi tiitli. 2003 ilmus CD "A Day Before Tomorrow", millel olev samanimeline singel jõudis järgmisel aastal ka Saksamaal edetabelitesse. Läti muusikaauhindade jagamisel sai bänd tervelt viis preemiat.

2004. aasta maikuu tõi bändile kaasa kurbust ja leina: autoavariis hukkus Renarsi lapsepõlvesõber, basskitarrist Gundars ehk Peter Scott Jr. Otsustati, et kuna "Mumins" on asendamatu, siis jääb BrainStorm edaspidi neljaliikmeliseks.

Neljakesi plaadistati 2005. a. album "Four Shores", mis sai läti muusikasõpradelt aasta CD tiitli. BrainStormi uus video "Tin Drums" jookseb praegu kõigi Läänemeremaade MTV-des.

Nimi: Renars Kaupers (Reynard Cowper) – laul, kitarr, laulude autor
Sünnipäev: 1. IX. 1974
Hüüdnimi: Kaupix
Perekond: naine Agnes, kaksikud pojad Emils ja Edgars
Haridus: bakalaureuse kraad ajakirjanduses

Nimi: Janis Jubalts (kitarr)
Sünnipäev: 23. VIII 1974
Hüüdnimi: Magic
Artistinimi: Johnny U. White
Perekond: naine Dace, tütar Paula Helena

Nimi: Maris Mihelons (klahvpillid)
Sünnipäev: 3. VIII 1975
Artistinimi: Mike Minolta
Hüüdnimi: Miky-Spiky
Haridus: ainuke muusikakooliharidusega bändiliige

Nimi: Kaspars Roga (löökpillid)
Sünnipäev: 19. VII 1974
Hüüdnimi: Roga
Artistinimi: Nick W. Simon
Perekond: naine Aija

Nimi: Gundars Mausevics (basskitarr)
Sünnipäev: 18. VIII 1974
Hüüdnimi: Mumins
Artistinimi: Peter Scott Jr
Hukkus: 23. mail 2003 avariiis
Riia-Jelgava maanteel

Kodulehekülj: <http://www.brainstorm.lv/main.php?lang=en>
Postiaadress: Strelnieku str. 1-1
Riga, LV-1010 Latvia

Jõulusoov

tekst ja viis Sivi Laidla

Mõelikult

F F Em Dm G B C
 On taas aa - sta - lõpp käes. Luh - tale päät lu - mi ja jää. Näeb
 C7 F Em Dm Gm C F
 loo - dus loo - mi - sest und... Ta - sa vaid pilv ra - bi - stab lund.
 F B C F Em
 Ref.: Kill - köll, - jõu - lu - kell hell! Ootust ja rõõ - mu mul tood.
 Dm Gm C C7 F
 Kill - köll, jõu - lu - kell hell, maa - il - ma pa - re - maks lood.

2. Miks küll ärev on meel?
 Imet kas tõesti ootan ma veel?
 Kas jõuluvalguses ma
 paremaks saan?paremaks saan? ...
 Ref: Kill-köll, jõulukell hell ..

RACERS

Ferrari

OFFICIAL LICENSED PRODUCT

Paljude lemmik – 8672
Ferrari Finish Line!

Alati on huvitav ja eriline tunne omada Ferrarit!
Nüüd on Sul võimalus see ise ehitada!

Mitu mehhaanikut töötab pildil?
Õige vastus tähistab ristiga

1 3 7

Osale ja võida Ferrari Finish Line

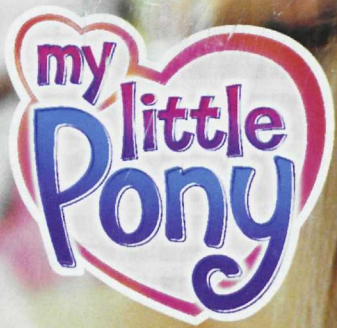
Vastus saada hiljemalt 5. jaanuariks 2007 aadressil:
Hea Laps, Harju 1, Tallinn 10146.

Nimi: _____

Address: _____

RAR

PE $\frac{B}{2}$ 1378 2006, 12

Uudis My Little Pony sarjast!

Imearmas ponibeebi, kes vajab sinu hoolitsust. Uus interaktiivne poni oskab sinuga suhelda, ta liigutab oma pead, sulgeb ja avab silmi ning jääb magama. Toida poni tema pudelikesega ja näita talle oma armastust. Hoolitse tema eest ja sa saad endale armsa ning truu sõbra.

Anvol

www.anvol.ee